

CHARLES UNIVERSITY
Faculty of Education
Department of English Language and Literature

BACHELOR THESIS

***All the Ever Afters - The Untold Story of Cinderella's Stepmother* by Danielle Teller:
Translation and Stylistic Analysis of Selected Chapters of the Novel**

***All the Ever Afters - The Untold Story of Cinderella's Stepmother* od spisovatelky
Danielle Teller: Překlad a stylistická analýza vybraných kapitol románu**

Markéta Vlčková

Supervisor: Mgr. Jakub Ženíšek, Ph.D.

Study programme: Specialization in Education

Branch of study: English Language – German Language

Prague 2019

I hereby declare that this bachelor thesis, titled “*All the Ever Afters - The Untold Story of Cinderella’s Stepmother* by Danielle Teller: Translation and Stylistic Analysis of Selected Chapters of the Novel” is my own work and that all the sources I used are acknowledged in the list of works cited. I also declare that this work was not used to obtain any other or the same academic title.

Prague, April 2019

.....

Markéta Vlčková

Acknowledgements:

I would like to thank Mgr. Jakub Ženíšek, Ph.D. for his time, valuable advice and supervision regarding the compilation of this bachelor thesis.

ANNOTATION

This bachelor thesis is concerned with translation of selected chapters of the English novel *All the Ever Afters – The Untold Story of Cinderella's Stepmother* by Danielle Teller. The thesis consists of two main parts, the first is practical and the other theoretical. The practical part includes side-to-side translation of the original English version of the text into Czech language. The theoretical part concentrates on stylistic analysis of the text from morphological, lexical and syntactical point of view. The greatest emphasis is placed on the most problematic sections and phenomena of the translation with clarification of chosen translation methods.

KEY WORDS

translation, first-person narrative, fairy tale retelling, novel, stylistic analysis, lexical and grammatical equivalence, proper nouns, psalms

ANOTACE

Tato bakalářská práce se zabývá překladem vybraných kapitol z anglicky psaného románu *All the Ever Afters – The Untold Story of Cinderella's Stepmother* od spisovatelky Danielle Teller. Práce se skládá ze dvou hlavních částí, z nichž první je praktická a druhá teoretická. Praktická část obsahuje zrcadlový překlad kapitol, kdy na jedné straně je anglický originál a na druhé straně český překlad. Teoretická část se zaměřuje na stylistickou analýzu textu z hlediska morfologické, lexikální a gramatické úrovně jazyka. Největší důraz je kladen na problematiku části a jevy překladu se zdůvodněním zvolených překladatelských metod.

KLÍČOVÁ SLOVA

překlad, ich forma, román, stylistická analýza, lexikální a gramatická ekvivalence, vlastní jména, žalmy

TABLE OF CONTENTS

INTRODUCTION	7
1 ABOUT THE AUTHOR	7
2 PRACTICAL PART - TRANSLATION	8
3 THEORETICAL PART	38
3.1 THEORY OF TRANSLATION	38
3.2 LEXICAL ASPECT	39
3.2.2 IDIOMS AND PROVERBS	39
3.2.3 CULTURAL REFERENCES	40
3.2.3.1 PROPER NAMES AND TITLES	41
3.2.3.2 GEOGRAPHICAL AND PLACE NAMES	42
3.2.3.2.1 THE ROSE HOUSE	43
3.2.3.3 BOTANICAL TERMINOLOGY	44
3.2.3.4 NAMES OF HOLIDAYS	44
3.2.3.5 NAMES OF MEALS	45
3.2.4 PSALMS	46
3.3 MORPHOLOGICAL AND SYNTACTICAL ASPECT	48
3.3.1 DEFINITENESS	48
3.3.2 NEGATION	49
3.3.3 “IT” AND “THERE” AS A SUBJECT	50
3.3.4 TRANSGRESSIVES	52
4 CONCLUSION	55
5 WORKS CITED	57

INTRODUCTION

The aim of this bachelor thesis is to translate a few chapters and analyze them from morphological, syntactical and lexical point of view. Due to a limited amount of time, the whole book could not be translated, therefore a few chapters were selected which contain the most challenging parts of the text. The thesis consists of two parts, first one is practical and the second theoretical. The practical part aims at an adequate translation of the English original work with an attempt to maintain its identity, sense and artistic value of the text. The theoretical part covers analysis of expressions, notions, phrases, idioms and overall problematic parts of the translated text. All in all, all stated examples and choices for the particular translation are examined with the help of reliable literature.

1 ABOUT THE AUTHOR

Most of us hear the Cinderella story in childhood: an unpleasant stepmother favors her own two daughters and has a control of her hapless husband, turning the innocent Cinderella into a maid and banning her from going to the royal ball. With a supernatural help Cinderella is able to attend the ball and fall in love with prince. After running out of the room and loosing her glass pump, she experiences a happy ending while marrying the prince. Whereas her stepmother and stepsisters get what they deserve.

Danielle Teller, an up-and-coming writer, received her medical training at Mc Gill University, Brown University, and Yale University. In 2013 she quit her job as a doctor and pursued her childhood dream of being a writer. *All the Ever Afters: The Untold Story of Cinderella's Stepmother* is her second book, but her first novel, which was published in 2018. Danielle shows this story from a different perspective. What unfolds is not the princess' history. The story depicts the main heroine, stepmother Agnes, who starts life as a servant and through hard work, shrewdness and determination works her way up to the position of lady of the manor. In the end, she starts to take care of the motherless child named Ella.

The author is stripping the fairy from the tale, the rather fairy tale elements are eliminated and substituted by a rich exploration of social constraints and contrasts with higher emphasis on position of the women in medieval society. Surprisingly, the story ends happily with princess Ella marrying the prince and sustaining her affection towards

her stepmother and stepsisters. As far as the form is concerned, the book is composed of twenty-four chapters mixed with occasional diary entries. All parts of the book are written in first-person narrative from the perspective of Agnes, only diary entries give us some kind of foreshadowing of the future events. On the whole, stylistic means, register of the language and expressions used are not typical for a fairytale. They are rather advanced, the language is in most cases complicated and the author uses various synonyms, large extent of adjectives, idioms, phrases and most importantly citations of psalms from the Bible.

2 PRACTICAL PART - TRANSLATION

8 - Enlightenment

A few days after my conversation with Fernan, Mary informed me that Lady Wenslock's niece had delayed her visit until after Michaelmas. I rejoiced in my reprieve, and I did all that I could to make Mary happy. I did not know whether she had any influence over my staying or leaving, but it would do no harm to have her on my side. I made sure that she always had ale on hand from the most recent batch, and I strewed fresh herbs or made bouquets every day. I anticipated where the countess and Mary would sit in the evening, and I prepared a fire ahead of time. In every way, I tried to be helpful but invisible.

Mary spent most of her time with the countess, scribing letters, helping in the dressing room, or, most often, reading to her. She was also responsible for taking her ladyship's gowns to the laundry and arranging her wardrobe. She devoted little time to inspecting my work and even less to telling me how to do it. I liked to plan my own days and keep my own counsel.

One day, when Mary was away, I came upon Lady Wenslock sitting alone. She wore a glossy marmalade gown that swallowed the chair beneath her, and her hair was covered as usual by a wimple that flared like wings, maintaining its complex structure by means I could not fathom. I was hoping to leave unnoticed, but she looked up from her book and beckoned to me.

"Come here, come here. I need someone to read to me." Her loose jowls trembled when she spoke.

I curtsied, bowing deeply. "I beg your pardon, my lady, but I cannot read." I wondered if she was touched.

8 - Osvícení

Několik dní potom, co jsem mluvila s Fernanem, mě Mary informovala, že neteř lady Wenslock odložila svoji návštěvu a přijede až po svátku svatého Michaela. Nad tou zprávou jsem zajásala a o to víc jsem se pak snažila, aby byla Mary spokojená. Nevěděla jsem, jestli může ovlivnit, zda zůstanu či odejdu, ale určitě by neškodilo mít ji na své straně. Vždy jsem se ujistila, že má po ruce džbáněk piva z poslední várky. Každý den jsem vázala kytice nebo květy jen tak rozházela po pokoji. Snažila jsem se předvídat, kdy spolu hraběnka a Mary budou večer jednat a vždy dopředu rozdělala oheň. V každém případě jsem se snažila být nápomocná a neviditelná zároveň.

Většinu svého času trávila Mary s hraběnkou psaním dopisů, pomocí při oblékání a především předčítáním. Na starosti měla také odnášení hraběččiných šatů do prádelny a uspořádávání jejího šatníku. Jen málokdy kontrolovala mou práci a ještě méně často mi říkala, jak ji mám dělat. Ráda jsem si plánovala svůj den podle sebe.

Jednoho dne, když byla Mary pryč, jsem narazila na osamoceně sedící lady Wenslock. Měla na sobě lesklé slavnostně střižené šaty, které byly tak objemné, že zakrývaly celou židli. Vlasy měla jako obvykle zakryté závojem, který lehce povlával, aniž by ztrácel svůj tvar. Doufala jsem, že nepozorovaně vyklouznu, ale hraběnka vzhledla od své knížky a pokynula mi.

„Pojď sem, pojd' sem. Potřebuji někoho, aby mi předčítal." Její spodní čelist se při těch slovech třásla.

Hluboce jsem se poklonila. „Promiňte, má paní, ale já neumím číst." Uvažovala jsem, jestli byla dojatá.

“No matter, come here.” I walked to her side and stood obediently.

“Do you know what book this is?” I had heard Mary reading to her from it many times. “Your psalter, my lady.”

“Very good. What psalms do you know?” “I know several by heart, my lady. I do not know the numbers.”

“Recite one now for me.”

I began with the first one that came to my mind. “By the rivers of Babylon, there we sat down, we wept, when we remembered Zion. Wea hanged our harps upon the willows.” I relished the words that tumbled from my tongue, a long string of ancient and perfectly polished phrases that belonged to other people, in other times, and yet lived somewhere inside me. As I spoke the last line, a chill trickled down my spine: “Happy shall he be, that taketh and dasheth thy little ones against the stones.”

“Wonderful! That is not a psalm for the faint of heart. You have remembered nearly every word correctly, and you spoke them with feeling. Well done. Now, that is Psalm 137 . . .” She opened the book to a page illuminated with angels, trees, flowers, and a river of turquoise and purple.

“These are the words you spoke. Do you know this letter?” She pointed to a bulbous, richly colored rendering of the letter B encircled by gold filigree. The figure of Christ crouched in the emptiness created by the top half of the letter, and he reached down to men in the lower half, while they raised their arms longingly toward him.

“That is the letter B, my lady.” My brother had learned his alphabet at church, and he had taught me most of the letters.

„Nevadí, pojd' sem.” Došla jsem k ní a uctivě se zastavila.

„Víš, co je to za knihu?” Už tolikrát jsem slyšela Mary, jak jí z ní čte. „Vaše kniha žalmů, má paní.”

„Správně. Které ze žalmů znáš?” „Znám jich několik z paměti, má paní, ale neznám jejich čísla.”

„Řekni mi nějaký.”

Začala jsem s tím, který mi první přišel na mysl. „Při řekách babylonských, tam jsme sedávali s pláčem, rozpomínajíce se na Sion. V té zemi jsme na vrbách zavěsili citary své.” Vychutnávala jsem ta slova, která se mi řinula z úst. Byl to proud starověkých a dokonale vybroušených frází, které byly pronášeny lidmi v dobách minulých a které zároveň žily uvnitř mě. Když jsem dořikávala poslední řádky, mráz mi přeběhl po zádech:

„Blahoslavený buď, kdož dítky vezme a o skálu je rozrazí.”

„Skvěle! To rozhodně není žalm pro slabochy. Zapamatovala sis správně skoro všechna slova a navíc jsi je přednesla procítěně. Výborně! A tohle je žalm číslo 137...” Otevřela knihu žalmů na stránce zdobené anděly, stromy, květinami a tyrkysově-fialovou řekou.

„To jsou slova, která jsi pronesla. Víš, co je tohle za písmeno?” Ukázala na baculaté, pestře zbarvené ztvárnění písmena P, které bylo obklopeno zlatým zdobením. Skrčená postava Ježíše Krista tvořila horní část písmena a skláněla se k mužům ve spodní části, kteří k němu toužebně vztahovali své paže.

„To je písmeno P, má paní.” Můj bratr se naučil abecedu v kostele a naučil mě většinu písmen.

“Good!” Under her drooping lids, her eyes were bright and clever as a raven’s. “Then what does this first word say?”

“By?”

“Yes, of course! By. And the next?”

“The.”

“Yes!”

“Rivers.”

“Yes! Now, if you know your letters, you can tell when you have a word wrong, because you will know that the sound at the beginning of the word is incorrect.”

My heart beat like a rabbit’s. She smiled at me, pleased. “Go to the solar with the blue canopy and hunting tapestries. You will find several old psalters in the chest there. Bring one to me.”

I flew to the room and opened the chest. Something made of gold brocade lay on the top, but when I lifted the folded cloth, I found five books beneath. The covers were worn and undecorated, and when I leafed through the first one, I found the inside plain as well. I brought it back to Lady Wenslock, and she nodded with satisfaction. “I shall mark the pages of the psalms you know so that you may study them. Hand me my embroidery, there.”

I lifted her embroidery from the floor, and she cut several lengths of thread. “This first long one marks Psalm 137. Which other psalms do you know?”

““In the Lord put I my trust. How say ye to my soul, flee as a bird to your mountain . . .””

“Ah, Psalm 11. ‘Upon the wicked he shall rain snares, fire and brimstone, and a horrible tempest: this shall be the portion of their cup.’ Very good.” She marked another page with a shorter thread. “One more?”

„Výborně! Pod jejími svěšenými víčky se nacházely jasné a moudré oči.

„Co tedy znamená tohle první slovo?”

„Při?”

„Ano, samozřejmě! Při. A to další?”

„Řekách.”

„Ano!” Ted’ když umíš písmena, poznáš, jestli říkáš nějaké slovo špatně. Budeš totiž vědět, že zvuk na začátku slov je nesprávný.”

Srdce mi bušilo jako o závod. Potěšeně se na mě usmála.

„Jdi do podkrovní komnaty s modrými nebesy a loveckými tapisériemi. Najdeš tam v truhle několik postarších knih žalmů. Přines mi jednu z nich.”

Pospíchala jsem do místnosti a otevřela truhlu. Nahoře ležela látka ze zlatého brokátu. Když jsem tu poskládanou látku zdvihla, našla jsem pod ní pět knih, jejichž desky byly nezdobené a opotřebované. První, kterou jsem prolistovala, měla nepopsané listy. Přinesla jsem ji lady Wenslock a ona spokojeně kývla. „Označím ti žalmy, které znáš, abys je mohla studovat. Podej mi moje vyšívání.”

Zvedla jsem její vyšívání ze země a ona uřízla pár kousků nitě.

„Ta nejdelší nit označuje žalm číslo 137. Jaké další žalmy znáš?”

„V Hospodina vkládám svou důvěru. Proč mi tedy říkáte: Do hor svých, ptáčku, měl bys uletět?”

„Ach, žalm 11. „Na bezbožníky sešle deště řeřavého uhlí, ohně, síry a krutou vichřici, to vše bude jejich údělem.”

Velmi dobře. „Označila další stranu kratší nití. „Ještě jeden?”

I could not think of another in that moment and shook my head, looking at the floor. "No, my lady."

"No matter, no matter. Take this psalter, child, and study those two psalms. When you have made out all of the words, come back to me, and we shall find two more."

I took the book from her, and she patted my hand; her wrinkled skin was surprisingly soft. Gratitude welled in my heart. A price far above rubies, I thought. I could not recall what those words described, but I knew that what she had given me was precious beyond measure.

From that day, I took my psalter with me to the rose garden at every chance. The last blooms had fallen, and the purple lavender was gone, but the trees were beginning to dress for autumn, and the sun on the pond seemed even more brilliant through the thinning vines. I studied the psalter and listened for Fernan's step on the gravel, and after some days, I heard it again. I felt an irrational urge to hide at the sound of his boots. I steadied myself, and he joined me on the bench.

"Agnes, I am glad to see that you are still here."

"Her ladyship's niece delayed her trip until after Michaelmas."

"And what do we have here?"

"A psalter. Of course."

"Of course? But I thought that you could not read!"

"Nor can I. I am learning." He leaned over my shoulder to look at the page. He smelled of woodsmoke and something foreign, not disagreeable, but earthy. "'For the righteous Lord loveth righteousness; his countenance doth behold the upright.'"

"Can you read it for me? I want to be sure that I have the words right."

He smiled and read the psalm to me.

Nemohla jsem si v té chvíli na další vzpomenout, zavrtěla jsem hlavou dívajíc se na podlahu. „Ne, má paní.“

„Nevadí, nevadí. Vezmi si tuto knihu žalmů, dítě, a studuj tyto dva žalmy. Až rozluštíš všechna slova, přijď zpátky za mnou a najdeme další dva žalmy.“

Vzala jsem si od ní knihu a ona mě při tom poplácala po ruce svou vráscitou, ale příjemně jemnou dlaní. Cítila jsem ohromnou vděčnost, její pomoc pro mě byla cennější než jakékoliv drahokamy. Nemohla jsem si vybavit, co ta slova znamenají, ale věděla jsem, že to, co mi dala, bylo velmi cenné.

Od toho dne jsem nosila svoji knihu žalmů do růžových zahrad, kdykoliv jsem mohla. Poslední květy opadaly, i fialová levandule odkvetla. Stromy se začínaly připravovat na podzim a sluneční paprsky odrážející se od hladiny rybníka prosvítaly skrze rákosí. Studovala jsem knihu žalmů a poslouchala, jestli neuslyším na šterkové cestičce Fernanovy kroky. Po několika dnech jsem je uslyšela. Cítila jsem iracionální nutkání schovat se před zvukem jeho bot. Zklidnila jsem se a on si ke mně přisedl na lavičku.

„Agnes, rád vidím, že tu pořád jsi.“

„Hraběncina neteř odložila svoji návštěvu až do svátku svatého Michaela.“

„A copak to tady máme?“

„Knihu žalmů, přece.“

„Ano? Ale já si myslel, že neumíš číst!“

„I já jsem si to myslela, ale učím se.“ Naklonil se mi přes rameno, aby se podíval na stránku v knize. Byl cítit kouřem a nějakou neznámou vůní, ne nepříjemnou, ale zemitou.

„Neb Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímných spočine jeho zrak.“

„Můžeš mi to přečíst? Chci se ujistit, že mám všechna slova správně.“ Usmál se a žalm mi přečetl.

His voice had a pleasant timbre, and his light accent made the words exotic. Desert, mountains, rain of brimstone, tempests of fire, he made these as real as the garden around us.

“Shall I test you? What does this say?”

He pointed to words on the page and I read them. I had been studying the psalm for some time.

“You are a scholar, cinder girl.” He regarded me warmly. His eyes were a deep amber-flecked brown, fringed with long black lashes that would be the envy of any woman.

“Do you want me to help you with your reading?”

I nodded.

“I shall give you a parchment,” he said, removing a sheet no bigger than my hand from his satchel. “You must find a quill and ink. We shall make it a game. As you learn words from your psalter, you can use them to write a letter to me. When you have filled this parchment, give it to me, and I shall check it for errors.” He leaned close, and I could feel his warm breath as he murmured, “Write something nice. At your core, you are soft and sweet.” He ran a fingertip lightly over the gooseflesh on my neck before getting up to leave.

I stayed rooted to the bench, clutching the parchment in my lap, as the crunch of Fernan’s boots grew fainter. My stomach tumbled. I could not tell dread from longing. The sliver of space that had separated his shoulder from mine as we sat together on the bench had pulsed with warmth, and just as when a cat jumps down from your knee, the cold that replaced it was made more profound by its emptiness.

I did not move for a long time, letting the chill of the autumn breeze blow away the memory of his touch.

Měl příjemně zabarvený hlas a jeho lehký přízvuk zněl exoticky. Pouště, hory, sírové deště, bouře ohňů vyličil tak opravdově jako zahradu kolem nás.

„Mám tě vyzkoušet? Co znamená tohle?“ Ukázal na slova na stránce a já je přečetla. Studovala jsem ten žalm už nějakou dobu.

„Ty jsi ale pilná studentka, Popelko.“ Pohlížel na mě vřele. Jeho oči měly jantarově hnědou barvu, byly lemované dlouhými černými řasami, které by mu mohla kdejaká žena závidět.

„Chceš, abych ti pomohl se čtením?“

Přikývla jsem.

„Dám ti kus pergamenu,” řekl a vyndal z brašny útržek velikosti mojí ruky. „Sežeň si brko a inkoust, uděláme z toho hru. Jak se budeš učit slova z knihy žalmů, tak je rovnou použiješ a napíšeš mi dopis. Až popíšeš tento pergamen, dáš mi ho a já ti zkontroluju, zda tam nemáš chyby.” Naklonil se ke mně, až jsem cítila teplo jeho dechu, když zamumlal: „Napiš něco hezkého, vím, že jsi něžná a milá.” Než odešel, lehce přejel bříškem prstu po mé husí kůži na krku.

Zůstala jsem přibitá k lavičce, tisknouc pergamen v klíně, než křupání Fernanových bot úplně utichlo. Žaludek se mi svíral. Nemohla jsem rozlišit strach od touhy. Při sezení na lavičce byla naše ramena od sebe vzdálena jen malý kousek a já cítila to teplo, které zde pulzovalo. Stejně jako když kočka seskočí z klína, vzniklou prázdnotu vyplnil chlad.

Nepohnula jsem se po dlouhou dobu, nechajíc chlad podzimního větříku odvádět vzpomínku na jeho dotek.

I did not spend time in the rose garden anymore, but I continued to study my psalter when time permitted. I convinced Mary to teach me new psalms; though I was too timid to admit to her that I was trying to learn how to read, Mary soon found out. Lady Wenslock had me recite psalms to her on occasion, and she marked new ones in my psalter, which slowly filled with colorful embroidery thread. The more words I learned to read, the easier it became for me to memorize new psalms, and the countess was pleased with my progress.

I told no one about my plan to join the nunnery. I was most frightened of telling Mother Elfilda, but the idea of returning to the manor was unthinkable, and so I requested an audience with the abbess. I received no response, and as Michaelmas approached, I became increasingly nervous. I prayed and prayed. The Holy Ghost whispered to my heart: an audience would come.

On the eve of Michaelmas, I had to accept that I was not going to have the opportunity to speak with the abbess. I told myself that I should not have expected an audience; Mother Elfilda had great responsibilities. She had authority not only over the convent but over the abbey's vast holdings, which meant that except for the king and the bishop, there was no higher ruler, judge, or spiritual guide for the souls occupying the abbey's lands. A request from a domestic servant was doubtless of lowest priority on a long list of petitions she received daily. Still, I had been so certain of an answer. It had seemed like divine will.

It was with great heaviness of spirit that I readied Rose House for Lady Wenslock's guests. After days of preparation, only the finishing touches remained.

Netrávila jsem již čas v růžových zahradách, ve studiu knihy žalmů jsem ale dále pokračovala, kdykoliv jsem mohla. Požádala jsem Mary, aby mě naučila nové žalmy, ale byla jsem příliš nesmělá, abych jí prozradila, že se učím číst. Mary na to stejně brzy přišla. Lady Wenslock po mně vyžadovala přednes žalmů, když byla příležitost. V knize mi označila nové, až byla kniha plná barevných nití. Čím více slov jsem se naučila číst, tím jednodušší pro mě bylo zapamatovat si nové žalmy. A hraběnka byla potěšena mým pokrokem.

Nikomu jsem neřekla o svém plánu vstoupit do kláštera. Nejvíce jsem se obávala možné reakce Matky Elfildy. Představa, že bych se měla vrátit do panství byla nemyslitelná, proto jsem si vyžádala slyšení s Matkou představenou. Odpovědi se mi nedostalo a s blížícím se svátkem svatého Michaela jsem byla čím dál nervóznější. Neustále jsem se modlila. Duch svatý mi zašeptal do ucha: audience se uskuteční.

V předvečer svátku svatého Michaela jsem se musela smířit s tím, že nebudu moci mluvit s Matkou představenou. Neměla jsem vůbec doufat k udělení audience, Matka Elfilda má přeci důležitější věci na práci. Má pravomoc nejen nad klášterem, ale také nad dalšími budovami a rozsáhlými pozemky patřícími k opatství. Což znamenalo, že kromě krále a biskupa, nebylo vyššího panovníka, soudce nebo duchovního rádce pro obyvatele žijící na území opatství. Žádost od zdejší služby byla bezpochyby nejnižší prioritou na dlouhém seznamu žádostí, které Matka představená denně dostávala. I přesto jsem si byla jistá odpovědí. Cítila jsem, že to je boží vůle.

S těžkým srdcem jsem připravovala sídlo pro hosty lady Wenslock. Po několika dnech příprav zbývaly už jen poslední úpravy.

I found bright yellow hawkbit growing near the fishpond, and I mixed these with lacy hogweed to decorate the bedchambers. I put fresh linens on the beds, replaced every candle, and burnished the countess's silver ornaments one last time. Finally, I fetched barrels of fresh ale from the brewery and arranged them in the buttery.

The outriders arrived near noon and alerted the grooms to be ready to receive the horses. Mary ordered me to fetch four more servants from the abbey to help with unloading. I was taken aback, because I had been told to expect only three guests, the countess's niece and two other ladies. Mary smiled cynically. "An honorable life may not consist in the abundance of one's possessions, but status certainly does. You are not used to the ways of the wealthy. Next to her peers, my lady countess lives like a pauper."

I could not imagine any pauper living like Lady Wenslock, but when I saw the packhorses, carriage, carts, and wagons, I understood the need for many hands. A uniformed guard opened the door of a peculiar bulbous carriage emblazoned with the royal arms, and three ladies in rustling silks stepped down. Six other guards waited idly for grooms to take their horses, while the ladies' servants and I bustled in and out of Rose House, carrying chests, trunks, carpets, and trundles, listening carefully for Mary's instructions. I looked around, wondering which of the women was to be my replacement.

The week after Michaelmas was a blur for me. There was much to do to keep the guests comfortable, and I was busy from dawn until long past dusk. I could not even take time to attend Mass, and I was tortured by the thought that I was missing Mother Elfilda's sermons.

Nedaleko jezírka jsem našla kvetoucí pampelišky, které jsem svázala s bolševníkem na výzdobu komnaty. Čistě jsem povlékla postele, vyměnila všechny svíčky a naposledy vyleštila hraběčiny stříbrné ozdoby. Nakonec jsem přinesla soudky čerstvého piva z pivovaru a vyskládala je do spíže.

Předvoj přijel okolo poledne a upozornil podkoní, aby byli připraveni na příjem koní. Mary mi nařídila, ať seženu z opatství ještě čtyři služebné, aby nám pomohly s vykládáním zavazadel. To mě překvapilo, protože mi bylo řečeno, že přijedou jen tři hosté - hraběčina neteř a dvě další dámy. Mary se cynicky usmála. „Úctyhodný život nespočívá v hojnosti vlastnictví, ale dobré postavení určitě ano. Akorát nejsi zvyklá na způsoby bohatých. Vedle ostatních šlechticů žije má paní jako chudák.“

Nedokázala jsem si představit žádného chudáka, který by žil jako lady Wenslock. Když jsem ale uviděla koně obtěžkané věcmi, kočáry, povozy a vozy, pochopila jsem, proč je potřeba tolik služebných. Uniformovaná stráž otevřela dveře zvláštního, bachratého kočáru zdobeného královským erbem, z něhož vystoupily tři dámy v šustících hedvábných šatech. Šest dalších strážných čekalo netečně na čeledíny, kteří se měli postarat o koně, zatímco jsem spolu se služebnými běhala sem a tam s truhlami, kufry, koberci a dalším nákladem, poslouchajíc instrukce od Mary. Rozhlédla jsem se kolem uvažujíc, která z dam mě má nahradit.

Týden po svátku svatého Michaela si pamatuji matně. Práce bylo nad hlavu, aby se hosté cítili příjemně a já jsem byla zaneprázdněná od úsvitu až dlouho po setmění. Dokonce jsem ani neměla čas účastnit se mše a myšlenka, že poslení dny přicházím o kázání Matky Elfildy, mě ničila.

Even when I had time to eat, I hardly touched my food. I receded from the world like a wave sliding back along the shore.

Then, one day, the guests departed, and life at Rose House returned to normal. Nobody told me to leave, and no new servant appeared. When I asked Mary about it, she merely shrugged and said, "I told you that my lady countess would not put a stray dog out of the house."

This was how I learned that I would be allowed to stay on at the abbey. I would like to say that I felt overwhelming relief, but for some time I felt only disorientation. Never before had the complete absence of an event changed my life so profoundly. It was as though I had prepared for a blow that never came, but I was unable to let my body unclench. I went about my life as before, not quite believing that any of it was real.

I immersed myself more than ever in my psalter. To supplement my reading, I began to write on the parchment that Fernan had given me, using a quill and ink that the younger Sister Marjorie took from the abbey's scriptorium. I told her that I was copying psalms, and she said that God would approve of that use of the abbey's writing supplies. I wrote slowly and awkwardly, sometimes hunting for days for a single word. My choice of words was limited to those that appeared in my psalms, and I had only a small piece of parchment to record them, so I had to choose and scribe with care.

I did not see Fernan anymore, and I had no intention of showing him my work. Nevertheless, I would be lying if I said that I had not been writing for him. In a childlike way, I imagined him finding the parchment. He would read the painstakingly selected words, and his eyes would widen in wonder.

I když jsem měla na jídlo čas, ani jsem se ho nedotkla. Mizela jsem ze světa jako vlna, která klouže zpátky do moře podél břehu.

A pak jednoho dne hosté odjeli a život se v opatství vrátil k normálu. Nikdo mi neřekl, abych odešla a žádná nová služebná se neobjevila. Když jsem se na to zeptala Mary, jenom pokrčila rameny a řekla, „Říkala jsem ti, že má paní by nikoho bez střechy nad hlavou nevyhnala.“

Tak jsem se ujistila, že mi bylo dovoleno zůstat v opatství. Ráda bych řekla, že jsem cítila nesmírnou úlevu, ale dlouho jsem byla jen zmatená. Tím, že nová služebná nepřijela, se mi změnil život tak, jako nikdy předtím. Jako bych se připravovala na pohromu, která sice nepřišla, ale já se přesto nedokázala uvolnit. Život šel dál jako předtím a já stále nevěřila, že to vše je realita.

Ponořila jsem se ještě více do studia knihy žalmů. Mé čtení jsem doplnila psaním na pergamen od Fernana. Používala jsem brko a inkoust, který mi přinesla mladší Sestra Marjorie z opatské píárny. Řekla jsem jí, že opisuji žalmy a ona odpověděla, že by s použitím opatských psacích potřeb pro tento účel Bůh souhlasil. Psala jsem pomalu a nešikovně a někdy jsem přemýšlela nad vhodným slovem i pár dní. Moje slovní zásoba byla omezena na slova vyskytující se v žalmech a navíc jsem měla jen malý kousek pergamenu na psaní, takže jsem je musela vybírat a psát s velkou pečlivostí.

Fernana jsem už více neviděla a ani jsem neměla v úmyslu mu svou práci ukázat. Nicméně bych lhala, kdybych řekla, že jsem to nepsala pro něj. Bláhově jsem si představovala, jak pergamen najde, přečte si důkladně zvolená slova a jeho oči se rozšíří úžasem.

He would shake his head in disbelief that an uncouth maid like me could produce such radiant sentences. Sometimes in my imagination, I would be standing before him, and he would take my hand and tell me that I was clever. The image caused a pleasurable flutter, but I never imagined him doing more than taking my hand.

Autumn grew colder and darker, and the first snow fell. I found it difficult to sleep at night, for even with the shutters closed, the frigid wind whistled through the paneless windows of the dorter. There were moans and grumbles throughout the long night, as the nuns also slept poorly. In the gray dawn, our breath became fog, and sometimes our coarse wool blankets were white with hoarfrost. Nature compensated for its cruelty, however, when the sun rose full on pristine snow. I liked to kick the glinting powder in the air on my walk to Rose House, keeping my cold fingers tucked under my arms and thinking about the fires I would soon have crackling. The countess spared no expense when it came to keeping our woodpile stocked.

During Christmastide, the nuns spent less time attending to their duties and more time in church. After nones, the sisters forewent their usual administrative meeting in the chapter house and met instead to sing. Music wreathed through all twelve days of Christmas, culminating in a service on the Feast of the Epiphany. No words could describe the music. The voices of the sisters rose toward heaven, revolving around one another in a slow dance, echoes weaving back through the original melody to create sound that was both complex and ineffably pure. When Mother Elfilda sang alone, the beauty of her voice pierced me like the sword of Saint Michael.

Nevěřicně zakrouťí hlavou, že nevzdělaná služebná jako jsem já může vytvořit tak složité konstrukce vět. Někdy jsem v těch představách stála před ním, on mě vzal za ruku a řekl mi, že jsem chytré děvče. Ta představa mě příjemně vzrušila, ale nikdy jsem si nepředstavovala víc, než že mě bere za ruku.

Podzim se stal chladnějším a temnějším, napadl první sníh. V noci se mi špatně spalo, i když byly okenice v mé komnatě zavřené, vítr skrze ně hvízdal. Během celé noci bylo slyšet naříkání a sténání, jelikož sestry toho také moc nenaspaly. Za úsvitu se náš dech měnil v páru a naše hrubé vlněné přikrývky zbělely námrazou. Příroda nám však svou krutost vynahradila, když se sluneční paprsky zaleskly na dokonale čistém sněhu. Ráda jsem vykopávala ten lesknoucí se prášek do vzduchu při svých cestách do hraběččina domu. Svě zmrzlé prsty jsem svírala v podpaží a myslela na teplo ohňů, které brzy rozdělám. Hraběnka nedbala na peníze, když šlo o to, abychom měli dostatek dřeva.

V období Vánoc trávily sestry méně času plněním povinností a více času v kostele. Po bohoslužbě se sestry neodebraly do hlavní síně na své pravidelné schůzky, místo toho se tam sešly ke zpěvu. Hudba zněla celých dvanáct vánočních dní a vyvrcholila na svátek Tří králů. Žádnými slovy nešlo tu krásnou hudbu popsat. Hlasy sester stoupaly k nebesům, kroužily kolem sebe v pomalém tanci, ozvěny se proplétaly skrze původní melodii a vytvářely tím zvuk jak spletítý, tak nepopsatelně ryzí. Když zpívala samotná Matka Elfilda, krása jejího hlasu mnou pronikala jako meč svatého Michaela.

The food of Christmastide was less wonderful than the song, but far richer than the usual fare at the abbey. We ate goose cooked with butter and saffron, and after the Mass of the Divine Word, we even ate roasted swan. The king sent venison from his hunting lodge, and of course there was mince pie and frumenty with cinnamon, nutmeg, and dried currants. I was sorry to return to our usual bland diet when the holidays were over, but that was a reminder to me of how blessed my life had become. I did not like to think of my sister cooking pottage over a meager fire, worried that the barley might not last the winter.

It was not until the eleventh day before kalends of February that the prioress finally granted me an audience with Mother Elfilda. I felt less urgency for the meeting than when I had first requested it, but that did not diminish my nervousness. In fact, the long wait for an audience made it seem even more important and valuable.

I had not returned to the chapter house since my first meeting with Mother Elfilda. Before entering the foyer, I stomped the snow from my shoes. My throat had been sore since morning, and now my stomach hurt as well. I pushed back my hood and fidgeted with my coif, rehearsing for the thousandth time the words that I would say to Mother Elfilda.

I watched the other petitioners as they were ushered one by one into the chapter house, wondering what business brought them to the abbey. After some time, the door opened again and a sister motioned to me silently. The chapter house looked just as it had when I was last there, with Mother Elfilda on the dais and the prioress standing at her side. I knelt in the doorway, and the prioress said brusquely, "Come here, child."

Jídlo v období Vánoc nebylo tak úžasné jako ta píseň, ale pořád vydatnější než obvyklé jídlo v opatství. Jedli jsme husu vařenou na másle a šafránu a po mši Božího slova jsme dokonce měli pečenou labuť. Král ze své lovecké chaty poslal zvěřinu a také byl samozřejmě koláč s mletým masem, pšeničná kaše se skořicí, muškátovým oříškem a hrozkami. Mrzelo mě, že jsme se po svátcích vrátili zpátky k prosté stravě, ale i to mě utvrzovalo v tom, jak požehnaný život nyní vedu. Nerada jsem myslela na svou sestru, jak vaří polévku nad skomírajícím ohněm, strachujíc se, že jim ječmen nevydrží celou zimu.

Nebylo to dříve než jedenáct dní před prvním únorem, kdy mi Sestra představená domluvila audienci u Matky Elfildy. Necítila jsem takovou naléhavost schůzky, jako když jsem si ji prvotně vyžádala, přesto to nesnížilo moji nervozitu. Ve skutečnosti dlouhé čekání způsobilo, že mi audience připadala ještě důležitější a významnější.

Nebyla jsem v hlavní síni od našeho prvního setkání s Matkou Elfildou. Než jsem vstoupila do předsálí, oklepala jsem si sních z bot. V krku mě bolelo už od rána a teď se ještě přidal svíravý pocit v žaludku. Sundala jsem si kapuci, pohrávala si s čapkou a asi už po sté jsem si opakovala, co bych Matce Elfildě měla říct.

Pozorovala jsem ostatní žadatele, jak byli odváděni jeden po druhém do hlavní síně a uvažovala jsem, co je asi přivedlo do opatství. Po nějaké době se dveře znovu otevřely a sestra mi beze slova pokynula, ať vstoupím. Síň od mé poslední návštěvy vypadala pořád stejně, Matka Elfilda seděla v křesle na vyvýšeném pódiu a Sestra představená stála po jejím boku. Hned ve dveřích jsem poklekla a Sestra představená přísně řekla: „Pojď sem, dítě.“

Kneeling before the dais, I was closer to Mother Elfilda than I had been in months. I was struck once again by the abbess's small stature and icy fragility. Her face was unlined, though she must have been nearly beyond childbearing age, and her features were perfectly still, barely inhabited. She turned to the prioress, who looked down at her scroll. "This should be Agnes, Mother, the girl who works for Lady Wenslock. She came from Aviceford Manor after that problem with the other servant. Lady Wenslock asked that she stay on. The girl requested this meeting."

Mother Elfilda looked back at me. "Yes, Agnes?"

The words that I had practiced for months caught in my raw throat. The solemnity of the chapter house, the regal bearing of the abbess, the impatient stare of the prioress, these brought the abbey into clear focus, as though I were seeing each stone and glass pane in detail for the first time. It was like waking from a gauzy dream to see the mold and soot stains on the ceiling, reminders that snapped me sharply back into the real world.

"God save you, Mother." My voice sounded strange to me.

"Yes?"

"I have prayed . . ." She gazed at me blandly. "I have prayed, and I think . . . I think that perhaps . . . perhaps the Holy Ghost is guiding me toward a new fate."

"Ah." Her voice was clear and brisk. "You would like to get married, and your father is not free. You should return to Aviceford and arrange the terms with Emont. We shall find a replacement. What are you, sixteen?"

"Nearly fifteen, Mother. But I do not wish to marry. I wish to be a nun!" There, it was said.

Klekajíc před stupínkem, jsem byla Matce Elfildě nejbližší za poslední měsíce. Znovu jsem byla překvapena drobnou postavou a křehkostí Matky představené. Obličej měla bez vrásek, ačkoliv překročila období středního věku. Její rysy byly velice jemné, stárnutím netknuté.

Otočila se k Sestře představené, která nahlédla do svitku. „Tohle by měla být Agnes, Matko. Dívka, která pracuje pro lady Wenslock a přišla z panství Aviceford po tom problému s předchozí služebnou. Lady Wenslock požádala, aby zde zůstala. O tuto schůzku poprosila dívka.

Matka Elfilda se podívala zpět na mě. „Ano, Agnes?“

Slova, která jsem si připravovala měsíce, se mi zasekla v krku. Slavnostní atmosféra síně, vznešené způsoby Matky představené, netrpělivě upřený pohled Sestry představené - to vše mě přimělo vidět opatství v jiném světle. Jako bych poprvé ve svém životě detailně vnímala každý kámen a okenní tabulku. Viděla jsem plíseň a saze na stropě, což zapříčinilo mé procitnutí z lehkého snu a návrat do reality.

„Pozdrav Pán Bůh, Matko.“ Můj hlas zněl cize.

„Ano?“

„Modlila jsem se....“ Hleděla na mě klidně. „Modlila jsem se a myslím si..Myslím si, že možná...Možná, že mě Duch Svatý vede k novému osudu.“

„Ach.“ Její hlas byl jasný a chladný. „Ráda by ses vdala a tvůj otec je zaneprázdněný. Měla by ses proto vrátit do panství Aviceford a domluvit se s Emontem. Určitě si najdeme za tebe náhradu. Kolik je ti, šestnáct?“

„Skoro patnáct, Matko. Ale nechci se vdávat. Přeji si být jeptiškou!“ A bylo to vyřčeno.

A crease appeared between her brows, and she pulled her head back as though she had smelled something foul. "You are a servant. You are not even free."

The prioress scowled and banged her staff on the wooden dais. "You are wasting the abbess's time with your nonsense!"

I lurched forward, holding my stomach. I could not catch my breath. Seeing the expression on Mother Elfilda's face, I realized with horror the extent of my delusion. To the abbess, I was a packhorse, an animal that has value as long as it can work, nothing else. She would no more invite me to become a novice than she would invite a horse to the dinner table. I had made a fool of myself a second time, only this time, the humiliation was nearly too much to bear. A nun tugged at my hood. The door creaked as the next petitioner entered. I managed to croak some sort of blessing, though the abbess and prioress were already conferring about the next meeting, and they did not turn to see me go.

Once I was out of the chapter house, I could no longer control the waves of sickness. I ran out of the cloister, and the vomit came up, burning my sore throat, staining the snow an ugly yellow. I wanted to run to the woods and keep on running. I wanted the earth to swallow me. I wanted to lie down and never rise again.

Instead, I covered up the dirty snow as best I could and went back to work. When the church bells rang, I did not stop to pray, not then and not ever again.

Mezi obočím se jí objevila vráska a odtáhla hlavu, jako by ucítila něco nepříjemného. „Ty jsi ale služka, nejsi dokonce ani svobodná.“

Sestra představená se zamračila a bouchla holí o dřevěný stupínek. „Plýtváš hraběččiným časem s takovou hloupostí!“

Sevřel se mi žaludek, až jsem zavravorala. Nemohla jsem popadnout dech. Když jsem viděla výraz Matky Elfildy, s hrůzou jsem si uvědomila rozsah mého naivního představy. Pro hraběnkou jsem byla pouhým užitkovým zvířetem, které má cenu jen tehdy, může-li pracovat. Už nikdy by mi nenabídla stát se sestrou, stejně jako by nepozvala koně k jídelnímu stolu. Již podruhé jsem ze sebe udělala hlupáka, ale tentokrát bylo moje ponížení až skoro nesnesitelné. Sestra mě zatahala za kapuci. Dveře vrzly a do síně vstoupil další z žadatelů. Zvládla jsem ještě zamumlat požehnání na rozloučenou, ačkoliv Matka Elfilda se Setrou představenou již hovořily o další schůzce. Ani se neotočily, aby mě viděly odcházet.

Jakmile jsem byla venku ze síně, nemohla jsem déle zadržet pocity nevolnosti. Vyběhla jsem ven z kláštera a začala zvracet do sněhu. Tím jsem si ještě více podráždila už tak bolavý krk. Chtěla jsem utéct do lesů a stále běžet dál. Chtěla jsem, aby mě země pohltila. Chtěla jsem ulehnout a už nikdy nevstát.

Místo toho jsem co nejlépe zamaskovala pošpiněný sníh a vrátila se zpátky do práce. Toho dne jsem při zvonění kostelních zvonů práci kvůli modlitbě nepřerušila a činila jsem tak i v budoucnu.

The abbey never lost its beauty for me, but once I no longer felt a part of it, the beauty turned cold. Timeworn saints with storm-blurred faces stared blindly from arches and doorways, and stone after pale stone climbed mutely toward the sky, monuments to dead days, refusing to divulge their secrets. I thought of the hands that had raised the buildings, carved the stone, assembled the stained glass. I wondered how many workers had died during the construction of the church and how they had been paid for their labor.

I continued to attend Mass, but I sat as far from the pulpit as possible. When Mother Elfilda climbed the spiral stairs to give her sermon, I opened my psalter to read. She was not addressing me, so I was not obliged to listen.

Despite my disillusionment, my feelings toward the countess did not change. She might have been eccentric in the attention she paid to a servant girl, but I remained grateful. We did not speak often, and Lady Wenslock never offered me the same familiarity she did to Mary, but she treated me with the respectful condescension of a superior, not the disregard of an animal husbander.

Spring breezes caused the snowdrifts to round and slump, wearing them thinner until yellow grass and mud showed through. The longer days tempted me back to the rose garden, where buds were beginning to form. Bright green haloes softened the skeletal angles of branches, and then one day, the trees burst into full leaf. Swallows darted and swooped in the fresh-scrubbed spring air.

I had not seen Fernan since early autumn, and I did not doubt that he had given up looking for me in the garden.

Opatství pro mě neztratilo svou krásu, ale ve chvíli když jsem se necítila být jeho součástí, tato krása uvadla. Větrem ošlehané tváře svatých slepě hleděly z oblouků a průchodů. Kámen po kameni šplhal mlčenlivě k obloze a prastaré monumenty odmítaly prozradit svá tajemství. Představovala jsem si ruce, které stavěly tyto budovy, tesaly kameny a skládaly vitráže. Uvažovala jsem, kolik dělníků zemřelo během stavby kostela a jak byli odměněni za svou práci.

I nadále jsem chodila na mše, ale seděla jsem vždy co nejdál od místa kázání. Když Matka Elfilda vyšplhala po točitých schodech, aby pronesla kázání, otevřela jsem svoji knihu žalmů a začala číst. Neoslovovala mě, proto jsem necítila povinnost ji poslouchat.

Navzdory mému zklamání se moje city k hraběnce nezměnily. Jako služebnou mě hraběnka až přehnaně kontrolovala, ale i tak jsem byla vděčná. Nemluvily jsme spolu často a lady Wenslock mi nikdy neprojevila takovou důvěru, jakou měla k Mary. Chovala se ke mně s respektem i nadřazenou povýšeností, nikoli s přezíravou lhostejností nějakého chovatele zvířat.

Jarní větříky rozpustily sněhové závěje, až se pod nimi objevila bahnitá půda se žlutou trávou. Delší dny mi umožnily znovu navštěvovat růžové zahrady, kde se začaly objevovat první pupeny na stromech. Světle zelené svatozáře lístků zjemnily hrubé hrany větví. A pak jednoho dne všechny stromy pořádně rozkvetly. Vlaštovky poletovaly ve svěžím jarním vzduchu.

Neviděla jsem Fernana od začátku podzimu a pochybovala jsem, že by mě v zahradách hledal.

One day, however, he appeared, whistling through his teeth and looking as carefree and handsome as ever. I had been walking toward the fishpond, and he joined me on my stroll.

“Well, well, if it isn’t Miss Agnes. I thought that you had gone back to Avicford, but I didn’t find you there either.”

Although not even a year had passed, my decision to avoid Fernan seemed to belong to a much younger version of myself. I could not explain the reason for my absence without also exposing my callowness, and so I merely told him that I had been busy.

“I am glad to see that they have let you out for some sunshine, finally,” he replied. “You look well. You seem to have grown even taller, and it suits you.”

“You wear the most dismal clothing though. You look like one of the nuns.”

“Well, I’m not. Anyway, you are hardly in a position to throw stones.”

“True enough,” he said, looking at his coarse, mud-flecked cloak. “I don’t want to call attention to myself. Besides, I’m not as pretty as you.”

I made a face.

“Tell me, what is the news at Rose House?”

I informed him about the latest visitors, and about Lady Wenslock’s health. She had not much appetite, and her cheeks were hollow. “I am worried that she is ill, although she complains of no fever, nor cough, nor stomach trouble. She is more fatigued than she used to be.”

“Well, she is a very old woman. Frailty is to be expected. How goes your reading?”

I blushed and looked down at my psalter full of threads.

“It is improving.”

Jednoho dne se však objevil, hvízdal si a vypadal u toho tak bezstarostně a krásně, jak ještě nikdy. Zrovna jsem byla na cestě k rybníku a on se ke mně přidal.

„Ale, ale, jestlipak to není slečna Agnes. Myslel jsem si, že jsi se vrátila do Avicford, ale tam jsem tě také nenašel.”

Ačkoliv neuběhl ani rok, moje rozhodnutí vyhýbat se Fernanovi patřila mému mladšímu já. Nemohla jsem vysvětlit důvod mé nepřítomnosti bez odhalení mé nevyzrálosti, tak jsem odvětila, že jsem měla moc práce.

„Jsem rád, že tě konečně pustili ven, aby sis užila trochu sluníčka,” odpověděl. „Vypadáš dobře, dokonce se mi zdá, že jsi i vyšší. A to ti sluší.”

„Nosíš ale neveselé oblečení, abych pravdu řekl. Vypadáš skoro jako jeptiška.”

„No, ale nejsem. Tak jako tak nemáš právo mě kritizovat.”

„To máš pravdu,” odvětil, dívaje se na svůj hrubý, zablátěný plášť. „Nechci na sebe upoutávat pozornost. Navíc nejsem tak půvabný jako ty.”

Zašklebila jsem se na něj.

„Řekni mi, co je tu nového?”

Vyprávěla jsem mu o posledních hostech a o zdraví lady Wenslock. Nemá moc chuť k jídlu a tváře má propadlé.

„Bojím se, že je nemocná, ačkoli si nestěžuje na horečku, kašel nebo bolení břicha. Vypadá vyčerpaněji než obvykle.”

„Ovšem, vždyť je to přeci velmi stará žena. Chatrné zdraví se v tomto věku očekává. Jak pokračuje tvoje čtení?”

Začervenala jsem se a sklopila oči ke své knize žalmů plné barevných nití.

„Zlepšuji se.”

“Did you write me a letter? I have been waiting for it.” I had the parchment tucked into the back of the book, but now I was too shy to show it to him. “I could think of nothing to say. Anyway, I don’t know how to write very many words. I just copied down some things. It isn’t for you.”

“Let me see it anyway. I told you that I would correct your writing. I don’t mind if you had nothing nice to say to me.”

“It wasn’t that! It was hard to find words.”

“So show me what words you managed to learn.”

He stopped walking, and I realized that he would not take no for an answer. Reluctantly, I handed him the parchment, and he read aloud:

“When I consider the silver face of the moon that waxeth behind thick clouds of night I ask if she knoweth any thing seeth she a man on a horse a shadow small as dust driven by the wind or the foolish young woman who looketh upon her in wonder the light of her countenance revealeth all that liveth what then thinketh the moon of man and woman who dwelleth in her light joined by her regard from the heavens.”

His voice trailed off at the end. He read it again, in silence, and then he looked at me as though I had grown donkey ears. “Did you write this?”

“Yes . . .”

“By yourself?”

“Well, I copied the words . . .”

“This is not from any psalm.”

“No, no, I mean that I took words from different psalms.”

“I cannot believe that you wrote this. Are you a witch?” I laughed, and after a moment, he laughed too. I wondered about his hesitation.

„Napsala jsi mi ten dopis? Stále na něj čekám.” Měla jsem pergamen založený na konci knihy, ale v tu chvíli jsem se styděla mu ho ukázat. „Nevěděla jsem, co napsat. A stejně neumím napsat zas až tolik slov. Jen jsem pár věcí opsala. Nic pro tebe.”

„I tak se rád podívám. Říkal jsem ti, že ti budu opravovat pravopis.

Nevadí mi, jestli mi v dopise nepíšeš nic hezkého.”

„Tím to není! Bylo jen těžké najít vhodná slova.”

„Tak mi ukaž, jaká slova jsi byla schopná se naučit.”

Zastavil se a já si uvědomila, že nepřestane, dokud mu dopis neukážu. Neochotně jsem mu pergamen podala a on četl nahlas:

„Když pomyslím na stříbrnou tvář měsíce rostoucí za hustými mraky noci ptám se jí zda ví něco viděla-li muže na koni stín drobný jako prach hnaný větrem nebo pošetilou mladou ženu jež na ni hleděla s úžasem světlo její tváře odhalujíc vše živé co myslí si měsíc o muži a ženě jež žijí v jejím světle spojeni její nebeskou láskou.”

Jeho hlas se na konci úplně vytratil. Přečetl si to znovu potichu a pak se na mě podíval, jakoby mi mezitím vyrostly oslí uši. „Tohle jsi opravdu napsala?”

„Ano..”

„Sama?”

„No, jen jsem ta slova opsala..”

„Tohle přece není z žádného žalmu.”

„Ne, ne, myslím tím, že jsem použila slova z různých žalmů.”

„Nemohu uvěřit, že jsi to napsala. Nejsi náhodou kouzelnice?” Zasmála jsem se a po chvíli se smál i on. Uvažovala jsem, proč byl tak rozpačitý.

He handed the parchment back to me and frowned. "You should be a nun, not a servant."

"Well, I am not."

As we completed the loop of the pond, he motioned toward the stable.

"I should be going."

"I didn't hear your news."

"I shall come back tomorrow. Can you meet me? Same time?"

I nodded.

"Very well. Good evening to you, witch, or marvel, whatever you may be."

The following day, I found myself looking forward to seeing Fernan again. My thoughts about him were no longer darkened by queasy apprehension; whereas before he had seemed foreign or unwholesome, our stroll around the pond had made him seem quite ordinary. I was in need of a friend, and I did not see why that could not be Fernan. The churnings of my mind had unnecessarily complicated what should have been simple. I decided to be more blithe, more like Fernan. I finished my work quickly so that I could get to the rose garden on time.

Fernan was already waiting for me when I arrived at the garden. He was not wearing his usual traveling clothes, but a white shirt that contrasted sharply with the deep bronze of his skin and a neat, fitted doublet. For once, he was not carrying his satchel. He gripped a drooping bunch of bluebells in his hand. When he smiled and waved, my heart made a sudden leap.

Fernan offered the flowers to me with an exaggerated bow and suggested another stroll around the pond. I liked that his long stride matched my own, and I was reminded again of two wolves loping through the woods.

Vrátil mi pergamen a sražil čelo. „Měla bys být jeptiškou a ne služebnou.“

„No, ale nejsem.“

Jakmile jsme dokončili okruh okolo rybníka, začaly se jeho kroky ubírat směrem ke stáji.

„Měla bych jít.“

„Vždyť jsem ještě neslyšel, co je nového.“

„Přijdu zase zítra. Sejdeš se se mnou? Ve stejnou dobu?“

Přikývla jsem.

„Dobře, přeji ti krásný večer, kouzelnice nebo co vlastně jsi.“

Následující den jsem si uvědomila, že se těším, až Fernana znovu uvidím. Myšlenky na něj už nebyly nadále zatemněny strachem. Zatímco mi předtím připadal cizí nebo nepříjemný, na naší procházce kolem rybníka na mě působil příjemně. Nutně jsem potřebovala přítele a nic nevadilo tomu, aby to byl Fernan. Mé chaotické myšlenky jen zbytečně komplikovaly situaci, která mohla být jednoduchá. Rozhodla jsem se, že budu více bezstarostná, jako Fernan. Práci jsem rychle dokončila, abych se do růžových zahrada dostala včas.

Fernan na mě už čekal, když jsem přicházela. Neměl na sobě svůj obvyklý cestovní oděv. Místo toho měl bílou košili, která mu ostře kontrastovala s jeho opálenou pokožkou a elegantní vypasovaný kabátec. Výjimečně neměl ani svoji obvyklou brašnu. V rukou držel zvadlou kytici modrých zvonků. Když se na mě usmál a zamával, srdce mi poskočilo.

Fernan mi podal kytici s přehnanou poklonou a navrhl další procházku kolem rybníka. Líbilo se mi, jak se jeho tempo chůze shodovalo s mým. Připomínali jsme dva vlky, kteří uháněli lesem.

We tarried by the water while he told tales from his travels. One story about a hare that got loose in an alehouse caused me to laugh until tears streamed down my cheeks. We saw the occasional worker or servant pass by, but they were far away and paid us no heed. It seemed as though we were alone in the world.

Except to hold my elbow on a muddy incline, Fernan did not touch me until we said good-bye. He tucked a bluebell under the edge of my coif and asked me to meet him again the following afternoon, which was to be his last day at the abbey for a fortnight. I savored the memory of the warm brush of his fingers on my brow as I returned to Rose House with a light step.

I woke, crestfallen, to the sound of rain. In the fog of sleep, the reason for my heavy heart was at first elusive. It had something to do with dark leaves shaking under the assault of raindrops in the empty rose garden. Fernan would not come.

All morning, I watched the sky anxiously; by dinnertime, the rain had stopped, but the clouds had not lifted. My chores stretched to eternity. When Mary asked me to restock the wood bins, I could not hide my impatience. "Can I not do it later? I would like to go out for a bit."

Mary looked at me suspiciously. "Why are you so eager to go out on a day like this?"

"I want to take a stroll before the rain returns." I knew that she found my preference to be outdoors peculiar but not objectionable.

"Restock first. Then you may go out."

Though I resented the delay, her question had awakened my guilt. Was it appropriate for me to spend time alone with Fernan?

Pobyli jsme u vody, kde mi vyprávěl příběhy z cest. Příběh o zajíci, který pobíhal po krčmě mi přišel tak zábavný, že mi z očí až tekly slzy. Jen zřídka jsme potkali nějakého dělníka nebo služebnou a ještě k tomu byli daleko od nás a nevěnovali nám pozornost. Zdálo se mi, že jsme na světě sami.

Kromě toho, že mě Fernan přidržel za loket při přecházení zabahněné stráně, se mě jinak dotkl až při našem loučení. Zastrčil mi zvonek za lem mého čepce a zeptal se mě, jestli se s ním sejdu i následující odpoledne. Což měl být jeho poslední den v opatství, než odjede na dva týdny pryč. Vychutnávala jsem si vzpomínku na jeho vřelý dotek prstů na mém čele, když jsem se pomalu vracela do domu.

Vzbudila jsem se do zvuků deště, celá skleslá. V rozespání mi připadal důvod mé sklíčenosti nejprve nejasný. Měl ale něco společného s listy, které se trásly údery dešťových kapek v prázdných růžových zahradách. Fernan by totiž nepřišel.

Celé ráno jsem úzkostlivě sledovala oblohu. S večerí přestal i déšť, ale mraky pořád nezmizely. Moje povinnosti byly nekonečné a když mě Mary požádala, ať doplním dříví, nemohla jsem skrýt svoji netrpělivost. „Nemohla bych to udělat později? Ráda bych šla ještě na chvílku ven.“

Mary se na mě podezíravě podívala. „Proč toužíš jít ven v takovém počasí?“

„Chci se ještě projít, než zase začne pršet.“ Víím, že jí můj nápad, procházet se venku v dešti, připadal zvláštní.

„Nejdřív doplň dříví, pak můžeš jít ven.“

Přestože jsem nelibě vnímala zdržení, její otázka ve mně vzbudila pocit viny. Bylo pro mě vhodné trávit čas o samotě s Fernanem?

I wondered what Mary would think if she knew that I was not taking my stroll alone. I did not want to think about it, and I swatted the worry aside with annoyance. The wood made a satisfying clatter as I released it into the metal bins. I liked the sharp smell of pine on my hands.

The rain held off until I got to the rose garden, although the sky was eerily dark. Fernan did not remark upon my tardiness. He had brought bluebells again, and he carried a cerecloth cape.

Perhaps because of the weather, or Fernan's imminent departure, or Mary's question, I was in a somber mood. Fernan first tried to jolly me, but I resisted. Finally, he said, "What is wrong?"

I shrugged. "I guess that I am not much good at conversation today."

There was a slow beat of raindrops, and the tempo quickly increased. Fernan lifted his chin toward the sky, letting fat drops splash against his face, and then he opened his cape, pulling the hood over my head and wrapping the cerecloth around both of us. He snaked his arm around my shoulder and pulled me toward him. "A little rain won't hurt us, will it?"

Rivulets were beginning to form under his glossy black curls, and water dripped from the tip of his nose. His smile was fierce. "There is shelter close by. We can wait out the worst of this torrent."

He led me not toward the stable, which was closest, but to a barn just beyond the pond. By the time we reached it, the rain was hammering hard, and it was a relief to find refuge. Fernan pulled the heavy door shut behind us, leaving us in the dark, surrounded by small piles of hay, withered dregs of the winter supply. Rain beat thunderously on the roof. I shivered with cold. I thought about running back to Rose House, where the fires were lit.

Uvažovala jsem, co by si Mary pomyslela, kdyby věděla, že nejdu na procházku sama. Nechtěla jsem na to myslet a raději potlačila své obavy. Dříví uspokojivě zarachotilo, když jsem jej uvolnila do kovových beden. Měla jsem ráda tu ostrou vůni borovice na rukou.

Obloha byla podivně černá, ale déšť nepřišel, dokud jsem se nedostala do růžových zahrad. Fernan neměl připomínky k mému pozdnímu příchodu. Donesl mi zase kytici modrých zvonků a v ruce držel plášť proti dešti.

Možná kvůli tomu počasí, Fernanovu blízkému odchodu nebo Maryiným otázkám jsem byla to odpoledne zasmušilá. Fernan se mě nejprve snažil rozveselit, ale bez úspěchu. Nakonec se zeptal „Stalo se něco?“

Pokrčila jsem rameny. „Dneska nejsem moc dobrý společník.“

Slyšely jsme slabé bubnování deště, které rychle sílilo. Fernan zvedl hlavu, podíval se na oblohu a velké kapky mu při tom cákaly do obličeje. Potom rozevřel svůj plášť, dal mi kapuci na hlavu a zabalil nás do něj oba dva. Ovinul paži okolo mých ramen a přitiskl mě k sobě. „Trocha deště nám neuškodí, že ne?“

Potůčky vody se mu řinuly pod jeho lesklými černými kudrnami a voda mu kapala ze špičky nosu. Jeho úsměv byl divoký. „Nedaleko odsud je přístřešek. Můžeme tam přečkat ten nejhorší příval.“

Nevedl mě ke stájím, které byly mnohem blíže, ale ke stodole jen kousek za rybníkem. V době, kdy jsme k ní došli, už silně pršelo a byla velká úleva najít úkryt. Fernan za námi zavřel těžká vrata a my se ocitli ve tmě, obklopeni kupkami sena, zbytky ze zimních zásob. Déšť bil divoce o střechu a já se třásla zimou. Přemýšlela jsem, že bych utíkala zpátky do domu, kde bylo teplo.

“Take off your wet cloak,” Fernan said. “I shall cover us both with the cape, and you will feel much warmer.” I could not make out Fernan’s features well in the dim light, but I could hear affection in his voice.

I dropped my sodden cloak on the floor and hesitated.

“Come on,” he said, patting the hay beside him. “I promise not to bite.”

I crouched next to him, and he put his arm around me again, pulling the cape up to my shoulders.

“There, isn’t that better?”

I was warmer, but my body still shook. I tried to calm myself by counting the slats in the door.

Fernan tugged at my coif. “You should take this wet thing off and let your hair dry.” He jostled my shoulder playfully. “I won’t watch.”

Out of vanity more than anything, I welcomed the suggestion. I had beautiful hair like my mother’s, mahogany and thick. I had taken to sprinkling it with rosewater, and the scent was lovely when I let my hair down. I pulled my plaits from their crisscross and shook them loose. My tresses fell nearly to my waist, brushing against the hay at our backs.

Fernan whistled. “Who knew that the cinder girl had such a magnificent mane?” He ran his fingers through my hair, and I did not pull away. “So soft too.” He continued to stroke my hair meditatively, and after some time, his hand caressed my face as well. “You are so beautiful, Agnes.” His voice sounded tight, constricted.

I was used to the dark by then and could see Fernan better. He gazed at me with great concentration. I thought it strange and wonderful that such a strong, handsome, intelligent man should be interested in me.

„Sundej si ten mokrý kabát,” řekl Fernan. „Oba nás zakryji pláštěm a tobě bude určitě větší teplo.” Nemohla jsem v tlumeném světle moc dobře rozpoznat Fernanovy rysy, ale cítila jsem náklonnost v jeho hlase.

Nechala jsem svůj promočený kabát spadnout na podlahu, ale pak jsem zaváhala.

„Pojď sem,” řekl, poklepáváje rukou vedle sebe. „Slibuju, že tě nekousnu.”

Přisedla jsem si vedle něj a on mě znovu objal kolem ramen, vytahuje plášť až k mým ramenům.

„Není to tak lepší?”

Bylo mi tepleji, ale tělo se mi pořád trásló. Snažila jsem se proto uklidnit počítáním latěk ve dveřích.

Fernan mě zatahal za čepec. „Měla by sis tu mokrou věc sundat, aby ti uschly vlasy.” Laškovně mě strkal do ramene. „Nebudu se dívat.”

Asi z marnivosti jsem uvítala jeho návrh. Měla jsem krásné, husté, mahagonové vlasy po matce. Byla jsem zvyklá na vlasy používat růžovou vodou, proto tak hezky voněly, když jsem si je rozpustila. Vzala jsem své copánky a rozpletla je. Lokny jsem měla skoro až po pas, takže se otíraly o seno za našimi zády.

Fernan zapískal. „Kdo by řekl, že Popelka bude mít tak překrásné vlasy?” Projel mi je prsty a já se neodtáhla. „A ještě tak hladké.” Nepřestával mě hladit po vlasech a po nějaké době mě rukou pohladil i po tváři. „Jsi tak krásná, Agnes.” Jeho hlas zněl napjatě a sevřeně.

Mezitím si mé oči zvykly na tmou a já lépe viděla Fernana. Koukal na mě s ohromnou soustředěností. Pripadalo mi to zvláštní a úžasné, že tak silný, pohledný, inteligentní muž má zájem zrovna o mě.

It made me feel powerful.

When Fernan bent to kiss me, I lifted my face toward his. I was shocked to find myself melting into him; I was a candle that had never known a flame, and now that the flame was lit, I softened and glowed in a way I had not known was possible. Our lips touched gently at first, and then more forcefully. I put up no resistance when he pushed me back into the hay, nor when he nuzzled and touched every part of me.

I should not have been surprised when I felt him pushing between my legs. I tried to sit up, but he leaned heavily on my chest, murmuring my name, telling me that everything would be fine. I struggled feebly against his weight, but he entered me with a tearing flash of pain.

It was as though I had been struck hard across the face. I woke from my languorous torpor to find a man jerking and jiggling on top of me, an ache between my legs, sharp bits of hay poking my bare skin. I had been bewitched, and the spell was broken. Fernan was lost in his own world, panting, eyes shut. After some time, he moaned loudly and collapsed over me.

I watched the brightening light between the slats of the barn door and listened to the rain slow and stop. Fernan's breathing eased. He seemed to have fallen asleep. When he did not move, I tried to shift him off of me. This woke him; he smiled and tried to kiss me, but I turned my head.

"Oh, Agnes, it is too late to be reticent now. Kiss me."

I refused, so he rolled away. "It is not always so nice for maidens the first time. You will get used to it." He smiled. "You were sublime." He stroked my hair, but I cringed. "You should not feel guilt. You are not a nun, after all."

Cítala jsem se polichocena.

Když se Fernan sehnul, aby mě políbil, zvedla jsem k němu obličej. Udivilo mě, jak lehce jsem se mu odevzdávala. Byla jsem svíčkou, která nikdy nepoznala plamen a teď byl ten plamen zapálen a já změkla a zářila víc, než jsem myslela, že je možné. Naše rty se spojily nejprve jemně a poté silněji. Nevzdorovala jsem, když mě natlačil dozadu na seno, ani když tiskl a hladil každou část mého těla.

Nemělo mě překvapit, když jsem cítila, že se mi dobývá mezi nohy. Zkoušela jsem si sednout, ale on na mě nalehl, šeptaje moje jméno. Ujišťoval mě, že všechno bude v pořádku. Potýkala jsem se s vahou jeho těla, ale on do mě mezitím pronikl a já ucítla okamžitou bolest.

Bylo to, jakoby mě tvrdě udeřil do obličej. Probudila jsem se ze své strnulosti a začala vnímat muže, který se nade mnou trhaně pohybuje a pohupuje. Ucítla jsem bolest mezi nohama a ostré kusy slámy, které mě píchaly do zad. Původní očarování zmizelo. Fernan vzrušením nevnímal okolní svět, vzdychal a oči měl zavřené. Po nějaké době hlasitě zasténal a padnul na mě.

Sledovala jsem jasné světlo, které prostupovalo laťkami dveří stodoly a poslouchala, jak déšť zpomalil a ustal. Fernanův dech se uklidnil, vypadal, že usnul. Když jsem viděla, že se nehýbe, snažila jsem se ho ze sebe odsunout. To ho probudilo; usmál se a pokusil se mě políbit, ale já jsem odvrátila hlavu.

„Oh, Agnes, je pozdě na to být zdrženlivá. Polib mě.“

Odmítla jsem, takže se odvalil pryč. „Poprvé to pro dívky není zas tak hezké. Zvykneš si.“ Usmál se. „Byla jsi božská.“ Pohladil mě po vlasech, ale já sebou cukla. „Neměla by ses cítit provinile. Přece nejsi jeptiška.“

Everything he said only made me feel worse. I stood and pulled down my skirts; something sticky oozed down my leg. There was blood on the floor. My only thought was to get out of there, back to something familiar, back to Rose House.

Fernan escorted me as far as the garden. I did not want him to come any farther, lest we be seen together. I had not worried about being seen the day before, but everything seemed different now, dirty.

“I shall be gone for a fortnight, Agnes, but I shall look for you when I return.” He picked up my hand and kissed it gently. “Do not break my heart, lovely lady.”

Before returning to Rose House, I walked to the stream. I was still sore, and every step was a reminder of what had transpired. I followed the brook into a small thicket where I could be concealed, and there I cleaned myself in the frigid water. I lifted my skirt and knelt in the water until I was numb. I wanted to wash away the last hour of my life, go back to a time when I felt whole. I knew that something fundamental within me had changed, though I did not yet know what.

I lay sleepless all that night, buffeted by warring emotions. I did not want to think about what had happened, but I could not put it out of my mind. I felt sick when I remembered Fernan on top of me, his eyes closed like a newborn kitten, making sounds that were not quite human. It was an unholy fire that he had awakened in my body, but my heart quickened as I remembered how deliciously it had licked the marrow of my bones. His stories by the pond, the sunlight on his face, his soft kiss on my fingers, those were memories that did not belong to the dark barn, the smell of damp wool and moldering hay. One Fernan I loved, the other revolted me.

Ze všeho, co řekl, mi bylo ještě hůř. Zvedla jsem se a stáhla si sukni, něco lepkavého mi stékalo po noze. Na zemi byla krev. Jedinou mojí myšlenkou bylo dostat se pryč, zpátky k něčemu známému, zpátky do domu.

Fernan mě doprovodil až na konec zahrady. Nechtěla jsem, aby se mnou šel dál, ze strachu, že nás spolu uvidí. Včera jsem se nebála, že nás uvidí, ale teď bylo všechno jiné, poskvrněné.

„Měl bych být pryč dva týdny, Agnes, budu tě ale hledat, až se vrátím.” Zvedl mou ruku a jemně ji políbil. „Nezlom mi srdce, krásná paní.”

Ještě než jsem se vrátila do domu, došla jsem k potoku. Stále jsem byla rozbolavělá a každý krok byl připomínkou toho, co se přihodilo. Šla jsem podél potoka až do houští, kde jsem mohla být kryta, a tam jsem se umyla ledovou vodou. Nadzvedla jsem si sukni a klečela jsem ve vodě, dokud mi spodní část těla neznecitlivěla. Chtěla jsem smýt poslední hodinu života a vrátit se v čase tam, kdy jsem se cítila celá. Věděla jsem, že se ve mně něco zásadního změnilo, ačkoliv jsem nevěděla co přesně.

Tu noc jsem ani oko nezamhouřila, házela jsem sebou plná emocí. Nechtěla jsem myslet na to, co se stalo, ale nemohla jsem to vyhnat z hlavy. Dělal se mi špatně ze vzpomínky, jak na mě Fernan leží, má zavřené oči jako právě narozené kotě a vydává nelidské zvuky. Probudil v mém těle bezbožný plamen. Mé srdce ale zrychlilo, jakmile jsem si vzpomněla na příjemný pocit v podbřišku. Jeho vyprávění u rybníka, paprsky na jeho tváři, jemný polibek na mých prstech, to byly vzpomínky, které nepatřily k těm z tmavé stodoly, pachu navlhle vlny a rozkládajícího se sena. Jednoho Fernana jsem milovala, ke druhému jsem cítila odpor.

In the days that followed, I could think of nothing but Fernan. I changed my mind one hundred times about whether I would return to him, but long before a fortnight had elapsed, I began to frequent the rose garden again.

Fernan reappeared on a summery afternoon. He was as cheerful and jocular as ever, and we fell easily back into conversation. He did not act as though anything had changed between us, and I wondered whether I had dreamt the time in the barn. He remained at the abbey only two days, and on the second day, he brushed his lips softly against mine, telling me that he would return in one week.

I waited eagerly for his return. This time, Fernan brought me a gift, a dark green gown that he had bought in the city. I gasped with pleasure when he unfurled it and held it against my shoulders. The fabric shimmered, and there was gold embroidery over the breast. It was nearly as beautiful as one of Lady Wenslock's gowns.

During our stroll, Fernan linked my arm with his, so that I held his forearm. When he covered my hand with his, I felt safe. Under the bower in the rose garden, he pulled me to him and kissed me tenderly. Then he looked earnestly into my eyes, caressing my neck with the tips of his fingers, and asked me to sneak away in the night to meet him in the barn. To my surprise, I agreed.

The moon rose nearly full that night and peered into the dormer, illuminating the long row of sleepers with eerie yellow light. I lay awake, studying the stars in the nearest window, my chest thrumming with the pounding of my heart. Sounds of coughs and shifting bodies gradually quieted. Once I judged that everyone was asleep, I rose and removed my nightcap.

Ve dnech, které následovaly, jsem nemohla myslet na nic jiného než na Fernana. Stokrát jsem si rozmyslela, jestli se k němu vrátím nebo ne. Brzo předtím, než uběhly dva týdny, jsem znovu začala navštěvovat růžovou zahradu.

Fernan se objevil jednoho letního odpoledne. Byl šťastnější, žertoval víc než kdy jindy a snadno jsme navázali naši konverzaci. Dělal jako by se mezi námi nic nezměnilo a já jsem si lámala hlavu, jestli se mi celá ta situace ve stodole nezdála. V opatství se zdržel jen dva dny, druhý den mě jemně políbil a řekl, že se vrátí za týden.

Dychtivě jsem čekala na jeho návrat. Fernan mi tentokrát donesl dárek, tmavě zelené šaty, které koupil ve městě. Zalapala jsem po dechu plna radosti, když je rozvinul a přidržel mi je u ramen. Šaty se krásně leskly a na prsou měly zlatou výšivku. Byly skoro tak krásné jako šaty Lady Wenslock.

Během naší procházky spojil Fernan svou paži s mojí a já se ho chytla za předloktí. Když položil svou ruku na moji, cítila jsem se bezpečně. Pod větvemi stromů mě k sobě přitáhl a něžně políbil. Pak se na mě vážně zadíval, hladě můj krk bříškami prstů a požádal mě, jestli bych večer nevyklouzla z domu a nesetkala se s ním ve stodole. K mému překvapení jsem souhlasila.

Tu noc byl skoro úplněk a měsíční svět pronikal do komnaty, ozařujíc dlouhou řadu spáčů tajemným žlutým světlem. Beze spánku jsem ležela a studovala hvězdy v nejbližším okně, hrudník se mi nadzvedával tlukotem mého srdce. Zvuky pokašlávajících a pohybujících se těl postupně utichly. Jakmile jsem usoudila, že všichni usnuli, zvedla jsem se a sundala si čepce na spaní.

I had hidden the gift from Fernan beneath my bed during evening services, and now I slid it out, folded it over my arm, and crept silently toward the arcade. In the shadow of the pillars, I pulled the gown over my thin shift and shook my hair loose. I did not pause to think again, but flew barefoot over the darkly lit paths to the barn.

Fernan opened the door when he heard my footstep. Yellow pools of candlelight flickered where he had arranged candles on the floor, and the hay had been moved to one side of the barn and covered with a blanket. Fernan smiled broadly and took my hand, guiding me over the threshold. "You look like a princess, my sweet," he said, kneeling to kiss my hand. "Will you dance with me?"

"I do not know how to dance."

"I shall teach you." He stood facing me. "You will move past me so." He put his hand on my waist and guided me across the rough floor. "Turn away, now spin and face toward me."

I did as he asked.

"Now take my hand and we shall take one turn together."

My hand felt small in his. He looked happy. Soon, I was happy too. As we danced without music, he drew me close at every opportunity, making a game of kissing me when we passed each other. After some time, we were not dancing anymore, only kissing, and I did not want him to stop. Like a plum, I had ripened as spring turned to summer. I was filled with sweet nectar, heavy on the branch, loosening for the fall. He had only to cup me in the palm of his hand and pull ever so gently, and I was his.

There was nothing logical about the way I behaved that summer. I knew that Fernan would never marry me, but I continued to meet him at the barn when he asked.

Šaty od Fernana jsem si schovala pod postel během večerní služby. Teď jsem je vyndala, přehodila přes ruku a plížila se potichu směrem ke galerii. Ve stínech pilířů jsem si šaty oblékla přes svoji tenkou košilku a rozpustila si vlasy. Nezastavila jsem se a bez váhání se bosá rozběhla po tmavé cestě směrem ke stodole.

Fernan otevřel dveře, jakmile zaslechl mé kroky. Od nachystaných svíček na podlaze se mihotaly žluté odlesky plamenů. Seno posunul na jednu stranu stodoly a zakryl příkrývkou. Fernan se doširoka usmál, vzal mě za ruku a vedl mě přes práh. „Vypadáš jako princezna, miláčku,“ řekl klekajíc, aby políbil mou ruku. „Zatancuješ si se mnou?“

„Já ale neumím tancovat.“

„Naučím tě to,“ stál ke mě čelem. „Budeš se pohybovat podle mě.“ Položil mi ruce na boky a vedl mě přes hrbolatou podlahu. „Zatoč se a postav se tváří ke mně.“

Udělala jsem, jak řekl.

„Teď mě vezmi za ruku a zkusíme to jednou spolu.“

Moje ruka mi v jeho připadala malá. Vypadal šťastně a za chvíli jsem byla šťastná i já. Zatímco jsme tancovali bez hudby, přitahoval mě k sobě při každé příležitosti a líbal mě pokaždé, když jsme byli kousek od sebe. Po nějaké době jsme už netancovali, jenom se líbali, a já nechtěla, aby přestal. Připadala jsem si jako plod dozrávající v létě. Byla jsem plná sladkého nektaru a připravená k utrnutí. Stačilo jen, aby mě vzal do svých dlaní, jemně zatáhl a byla jsem celá jeho.

To léto jsem se chovala nerozumně. Věděla jsem, že si mě Fernan nikdy nevezme, ale dále jsem se s ním scházela ve stodole, kdykoli mě o to požádal.

I had no hopes for my future, and that made me reckless. Deep down, I knew that I was careening on the brink of a precipice, but loneliness, love, and the impetuousness of youth drove me on.

It was simple to slip away at night, because anyone who saw me would assume that I had failed to properly take care of my needs at the rere-dorter before bed.

The ease of our trysts lulled me into complacency. During daylight hours, Fernan and I rarely met anymore, so my life was sliced sharply in halves by the setting of the sun. In my real life, I was a dutiful servant who was increasingly worried about her ailing mistress. In my dream life, I was the desirable young lover of the handsome, charming son of a knight. I saw myself reflected in the hunger in his eyes, and I liked what I saw. I admired the creamy whiteness of my skin against his, the perfection of my pear-shaped breasts in his hands, the coltish sleekness and strength of my body under him, my long legs wrapped around his waist. Fernan was the blank parchment upon which my dream self was illuminated, and his desire made me wondrous.

Like all idylls, ours had to come to an end. In early autumn, Fernan's mood changed. He became distracted, testy, and his teasing took on an edge of cruelty. At first, I did not understand what was wrong. I tried to please him, but that only made him withdraw further. He spent less time at the abbey, and our trysts became rarer and more brief. As I felt him slipping away, my desperation grew. My dream life had become the only life I wanted to live, but it was not mine to choose. Only Fernan had that power.

Neměla jsem žádné naděje do budoucna, proto jsem jednala lehkomyšlně. Hluboko uvnitř jsem věděla, že se řítím do propasti, ale samota, láska a bezstarostnost mládí mě poháněly.

Bylo jednoduché v noci proklouznout, protože každý, kdo mě uviděl, předpokládal, že jsem si nestihla před spaním odskočit.

Snadnost našich schůzek mě naplňovala pocitem uspokojení. Za bílého dne jsme se s Fernanen viděli málokdy. Můj život byl rozdělen na dvě poloviny podle východu a západu slunce. V mém reálném životě jsem byla svědomitá služebná, která se bála o svou skomírající paní. V mém snovém životě jsem byla žádoucí, mladá milenka krásného, šarmantního syna rytíře. Viděla jsem svůj odraz v jeho hladových očích, a to se mi líbilo. Obdivovala jsem svoji krémově bílou kůži, tak odlišnou od jeho, dokonalost mých hruškovitě tvarovaných ňader v jeho dlaních, rozpustilou eleganci a sílu mého těla pod jeho, mé dlouhé nohy ovinuté kolem jeho pasu. Fernan byl tím nepopsaným pergamenem, na kterém se zachycoval celý můj sen. Díky jeho touze jsem se cítila ohromně.

Jako všechny idylky, i ta naše musela jednou skončit. Na začátku podzimu se Fernanova nálada změnila. Byl rozrušený, podrážděný a jeho škádlení bylo na hranicích krutosti. Nejprve jsem nechápala, co se stalo. Snažila jsem se ho potěšit, ale to způsobilo, že se ještě více vzdaloval. Trávil méně času v opatství a naše schůzky byly čím dál vzácnější a kratší. Moje zoufalství rostlo, jelikož jsem cítila, jak mi uniká. Můj snový život se stal jediným životem, který jsem chtěla žít, ale nebyla to pouze moje volba. Jenom Fernan to mohl rozhodnout.

One night, Fernan was late coming to the barn, and when he arrived, I rushed to him and threw my arms around his neck, crying, "What happened? I was so worried!"

He peeled my arms away and then released me. "I am here now."

"But why are you so late?"

"Why do you pick at me like a villein's slut?" He began to pace.

"You kept me waiting. I was not sure that you would come."

"I should not have come!"

My desperation was unbearable. I took his hand. "Lie down, my love, and I shall stroke your brow. I did not mean to upset you."

"Is going to bed all you can think about? As though you were a common whore?"

"I love you, Fernan!"

"You are not going to trap me by speaking of love or by having that child. You came to me willingly. You threw yourself at me!"

I was bewildered.

"You mean to tell me that you do not know that you are with child, with your swollen belly and breasts like melons? You can hardly fit into your shift!"

It was true that I had grown rounder and that I had not felt well. I was vaguely aware that I had not had a monthly bleed in some time. My hands instinctively covered my belly. As the truth revealed itself, I began to sob. "Come on now. Stop your crying." Fernan's voice softened.

"Come here, Agnes. Come here."

He put his arms around me, but I could not stop my pitiful display. Convulsions shook me as I tried to keep from making a sound. I cowered in his arms.

"I did not mean to be so cruel. Perhaps there will be a miscarriage. Such things happen."

Jednu noc přišel Fernan do stodoly velmi pozdě a když se objevil, běžela jsem mu s pláčem naproti a omotala mu ruce kolem krku „Co se stalo? Tolik jsem se bála!"

Sundal ze sebe moje ruce a pak mě pustil. „Teď už jsem tady."

„Ale proč jdeš tak pozdě?"

„Proč do mě reješ jako nějaká děvka?" Začal přecházet po místnosti.

„Nechal jsi mě čekat a já si nebyla jistá, jestli vůbec přijdeš."

Mé zoufalství bylo nesnesitelné. Vzala jsem ho za ruku. „Lehni si, má lásko, a já tě budu hladit po hlavě. Nechtěla jsem tě rozrušit."

„Jít do postele, to je všechno na co myslíš? Jako bys byla obyčejná děvka?"

„Ale já tě miluji, Fernane!"

„Mě si neupoutáš tím, že budeš mluvit o lásce nebo že budeš mít to dítě. Přišla jsi za mnou dobrovolně. Vrhla ses na mě!"

Byla jsem z toho zmatená.

„Chceš mi říct, že nevíš, že čekáš dítě, s tím svým oteklým břichem a řadry jak melouny? Těžko se vejdeš do své noční košilky!"

Byla pravda, že jsem se zaoblila a že jsem se poslední dobou necítila dobře. Matně jsem si uvědomovala, že už jsem nějakou dobu neměla své měsíční krvácení. Instinktivně jsem se pohladila po břiše. V té chvíli mi to došlo a hned jsem začala brečet. „No tak, přestaň brečet." Fernanův hlas se zjemnil.

„Pojď sem, Agnes. Pojď ke mně."

Objal mě, ale já jsem nedokázala zastavit svůj pláč. Trásl se mi celé tělo, jak jsem se snažila nevydat ani hlásku. Schovala jsem se v jeho objetí.

„Nechtěl jsem být tak hrubý. Třeba samovolně potratíš. Takové věci se stávají."

I pressed my face into his shoulder and tried to shut out the waves of panic. I had felt trapped before, and I had thought that the world could take nothing more away from me. I now understood that I had been mistaken.

The months that followed were bleak. I was fatigued and sore, and I battled an agitation that kept me from sleeping and eating. I had been so blinded by the metamorphosis of my body from child to woman that I had not recognized the signs of pregnancy, but now that I knew I was with child, I could not ignore the relentless swelling of my belly. I wondered how Fernan had noticed the change when there was only a modest hillock below my waist, but now the bulge was undeniable. I did not imagine a babe within, but a tumor or bubo. If I could have sliced my belly off with a knife, I would have done so.

Lady Wenslock's health continued to worsen. A physician now resided at Rose House, and nuns from the infirmary had been brought in to tend to the countess at all hours of the day. She rarely rose from bed, which meant that I did not see her anymore. It was whispered that Lady Wenslock would soon die.

Whereas the prospect of her death used to cause me worry about my own security, now I only felt sad that she suffered. Lady Wenslock's death could no longer alter my fate. Once it became apparent that I was with child, I would be forced to leave the abbey. I had nowhere to go.

I had no more trysts with Fernan, and I mourned him. There were times when I hated him, to be sure, for the part he played in my predicament. Yet I also remembered moments of great tenderness.

Opřela jsem si čelo o jeho rameno a snažila jsem se potlačit vlny paniky. Už předtím jsem se cítila lapená a myslela jsem si, že mi život nemůže vzít nic víc. Teď jsem pochopila, že jsem se šeredně spletla.

Následující měsíce byly pochmurné. Byla jsem vyčerpaná, bolavá a bojovala jsem s nervozitou, která mi nenechala spát ani jíst. Byla jsem tak zaslepená proměnou mého těla z dítěte v ženu, že jsem nepoznala příznaky těhotenství. Ale teď, když jsem věděla, že čekám dítě, jsem dále nemohla ignorovat nezastavitelný růst mého břicha. Přemýšlela jsem, jak si Fernan té změny všiml, když jsem měla jen nevelký kopeček pod pasem. Teď mé vyboulené břicho bylo nepřehlédnutelné. Nepředstavovala jsem si, že mám uvnitř sebe dítě, ale nádor nebo bulku. Kdybych si nožem mohla odříznout břicho, tak bych to udělala.

Zdraví lady Wenslock se dál zhoršovalo. Lékař se usídlil v domě a byly přizvány sestry z ošetrovny, aby se o hraběnku staraly v jakoukoliv hodinu. Jen zřídka vstala z postele, což znamenalo, že jsem se s ní už nevidala. Šeptalo se, že lady Wenslock brzy zemře.

Zatímco mi vyhlídky její smrti dříve způsobovaly starosti o moji vlastní bezpečnost, teď jsem byla jen smutná, že trpěla. Smrt lady Wenslock už nemohla pozměnit můj osud. Jakmile zjistí, že čekám dítě, budu donucena odejít z opatství. Neměla jsem kam jít.

Už jsem se s Fernanem nesetkávala a kvůli tomu jsem byla smutná. Byly chvíle, kdy jsem ho nesnášela, především za to, že mě dostal do této složité situace. Pořád jsem si ale pamatovala ty láskyplné chvíle s ním.

His eyes had shone when he gazed at me, and I had felt safe in his arms. I thought that he loved me, even while I understood he needed to marry a person closer to his own station.

I believe that it was Mary who made the abbess aware of my condition. She asked questions about my ever rounder figure, and then I was told to report to the chapter house. I was seized by a foolish impulse to run away, but I set it aside. In any event, I was not sure that I had the energy to do such a thing. A terrible lassitude had entered my body, turning my limbs to lead. Even my heart was invaded by metallic coldness. I imagined myself transfigured piece by piece into a statue of dull gray ore, my heartbeat slowing until it stopped altogether and I remained frozen, a parable for future generations, an eternal warning.

Two nuns were sent to escort me to the chapter house. Like a condemned prisoner flanked by guards, I walked with my head bowed in shame. The first snow of the year had fallen earlier in the day, and a few stray snowflakes still floated down. I marveled at the perfection of a delicate flake that landed on my sleeve. Why had God made nature so perfect and humans so flawed?

One sister entered the building ahead of us, presumably to announce our arrival, and there followed an exodus of nuns and laypeople. My remaining attendant then guided me into the nearly empty chamber. I could not look at the prioress or abbess as I approached. Once I was kneeling before her, Mother Elfilda spoke to me in a cold voice. "Is it true what I have heard about your condition?" Her face was a mask.

I could not speak, but I nodded.

"Speak louder. We cannot hear you."

"Yes, my lady."

Jeho oči svítily, když se na mě díval, a já se cítila bezpečně v jeho náručí. Myslela jsem si, že mě miluje, i když jsem chápala, že si potřebuje vzít člověka bližšího jeho postavení.

Myslím, že to byla Mary, kdo Matku představenou upozornil na můj stav. Ptala se mě na otázky ohledně mé měnící se postavy a pak mi bylo řečeno, abych se hlásila v síni. Zmocnil se mě pošetilý pocit utéct pryč, který jsem ale rychle potlačila. V každém případě jsem si nebyla jistá, jestli mám dost energie, abych to udělala. Ohromná únava ovládla celé tělo a mé končetiny tuhly. Dokonce i srdce zchladlo. Představovala jsem si, jak se kousek po kousku měním v sochu z jednotvárné šedé rudy. Jak se mi zpomaluje tlukot srdce, až úplně zastaví a já zůstávám zmražená jako věčné varování pro budoucí generace.

Poslaly pro mě dvě sestry, které mě dovedly do síně. Jako odsouzený vězeň obklopený dozorci jsem vstupovala s hlavou sklopenou hanbou. První sníh napadl ráno a další zatoulané vločky stále padaly. Žasla jsem nad dokonalostí křehké vločky, která mi přistála na rukávu. Proč Bůh udělal přírodu tak dokonalou a lidi tak nedokonalé?

Jedna ze sester vešla do budovy před námi, nejspíš aby ohlásila náš příchod. Následoval hromadný odchod sester a věřících. Druhá sestra mě dovedla do skoro prázdné síně. Když jsem vcházela, nemohla jsem se na Sestru a Matku představenou ani podívat. Jakmile jsem si klekla před Matku Elfildu, promluvila na mě studeným hlasem. „Je pravda, co jsem slyšela o tvém stavu?“ Nehnula ani brvou.

Nemohla jsem promluvit, ale kývla jsem.

„Mluv hlasitěji. Neslyšíme tě.“

„Ano, má paní.“

“You are aware that fornication is a mortal sin.”

“Yes, my lady.”

“Did you commit this grievous sin with full knowledge of the gravity of your offense?”

“Yes, my lady.” No amount of blinking could prevent my tears; they splashed onto my bodice, leaving ragged blotches on the gray wool.

“Were you coerced into this sin?”

“No, my lady.” A loud intake of breath, an aborted sob, escaped my throat and echoed like a thunderclap in the silence.

“Did you commit this sin more than once?”

“Yes, my lady.”

“This is a very grave matter. Your soul is not merely weakened, but dead to God. Your bond to God’s saving grace has been most monstrously ruptured.”

I focused on her white slippers, willing my breath to slow.

“With whom did you commit this sin?”

My gaze snapped to her face, and fear replaced self-pity. I had not thought about what this would mean for Fernan. Mother Elfilda’s face remained expressionless.

“Mother...I...I do not know his name.”

A flash of anger contorted her lovely features momentarily. “Do not play games with me! What is his name?”

“My lady.” I swallowed hard. “He did not tell me, my lady.”

“Nonsense! It is not enough that your soul is in mortal peril? Must you compound your shame with dishonesty? I shall discover who committed this grotesque sin with or without you. Tell me his name!”

“Fernan, Mother.”

“I cannot hear you! Speak louder.”

“Fernan, Mother.”

„Uvědomuješ si, že cizoložství je smrtelný hřích.“

„Ano, má paní.“

„Spáchala jsi tento neblahý hřích s plným vědomím vážnosti všech následků?“

„Ano, má paní.“ Přes veškeré snahy mi do očí vyhrkly slzy, stékaly mi na živůtek a nechávaly na šedé látce nepravidelné skvrny.

„Byla jsi k tomuto hříchu přinucena?“

„Ne, má paní.“ Hlasitě jsem se nadechla a vydala potlačený vzlyk, který v hlubokém tichu zazněl jako zahřmění.

„Spáchala jsi tento hřích více než jednou?“

„Ano, má paní.“

„Toto je velmi vážná situace. Tvoje duše není jenom narušena, ale mrtvá pro Boha. Tvoje pouto k boží spásné milosti je obłudně zpřetrháno.“

Soustředila jsem se na její bílé střevíce, snažíc se uklidnit svůj dech.

„S kým jsi spáchala tento hřích?“

Můj pohled se zaměřil na její obličej a strach vystřídala sebelítost. Ani jsem nepomyslela, co tohle všechno bude znamenat pro Fernana. Obličej Matky Elfildy zůstal bezvýrazný.

„Matko...já...já...nevím, jak se jmenuje.“

Záblesk hněvu se na moment objevil v její krásné tváři. „Nehraj to na mě! Jak se jmenuje?“

„Má paní.“ Ztěžka jsem polkla. „To mi neřekl, má paní.“

„Hloupost! Nestačí ti, že je tvá duše ve strašném nebezpečí? Musíš svou hanbu zhoršit ještě nečestností? Já na to přijdu, s kým jsi spáchala tento ohavný hřích, ať mi to povíš nebo ne. Řekni mi, jak se jmenuje?“

„Fernan, Matko.“

„Neslyším tě, mluv hlasitěji.“

„Fernan, Matko.“

“I thought as much.” She signed, then turned to the prioress and spoke irately. “This cannot continue. My abbey cannot be responsible for situating every servant girl he beds and gets with child!” The abbess then lowered her voice, and I could hear no more of what she said.

The prioress waved my dismissal as she bent to catch the words of Mother Elfilda. A gray veil dimmed my eyesight as a nun escorted me out of the chapter house into the gathering dusk. She left me in the cloister, which was crowded with sisters hurrying to supper. The dusting of snow on the ground was now crisscrossed with lines of dark footprints.

After some time, the cloister emptied, and darkness drew closer. The night was moonless, but stars appeared through rents in the scudding clouds. My dizziness passed, leaving emptiness in its wake. I sat on a snow-covered bench, waiting for tears to blur the stars and set them swimming. The sharp pinpricks of light remained, distant and immovable.

„Myslela jsem si to.” Vzdychla, otočila se k Sestře představené a rozčileně s ní mluvila. „Tohle nemůže pokračovat. Moje opatství nemůže být zodpovědné za přemístění každé služebné, se kterou spí a udělá jí dítě!” Hraběnka pak ztišila hlas a já už neslyšela nic z toho, co říkala.

Sestra představená mě propustila zatímco se skláněla, aby pochytila, co Matka Elfilda říkala. Zrak jsem měla zastřený šedivou mlhou, zatímco mě jedna ze sester vyvedla ze síně do soumraku. Nechala mě v klášteře plném sester, které spěchaly na večeři. Sněhový poprašek na cestách byl překřížen cestíčkami tmavých stop.

Po nějaké době se klášter vyprázdnil a ještě více se setmělo. Byla bezměsíčná noc, ale hvězdy se objevovaly v trhlinách uhánějících mraků. Moje závratě ustaly a byly nahrazeny prázdnotou. Seděla jsem na zasněžené lavičce čekajíc na to, až se mi hvězdy ztratí v slzách a odplavou pryč. Jen tečky světla zůstaly, vzdálené a nepohyblivé.

3 THEORETICAL PART

3.1 THEORY OF TRANSLATION

As Jiří Levý in his work *Umění překladau* pointed out, there could be no instructions for translation. Translating a piece of work means expressing it in its own content and form by means of another language (29). It should be a process of communication, to be more precise the translator decodes the content of the work and rephrases it into his/her own language. The translated work becomes an interpretation of the original. According to A. V. Fjodorov translation is primarily a mechanical transition of meaning from one language to another, regardless of the artistic finesse. The emphasis is put on the morphological, syntactical and lexical part of the translation. On the other hand Edmon Cary claims that translation is rather a literary operation focused primarily on the stylistic and overall literary value of the text (Mounin 23). Language plays an important part in the process, it determines our image, understanding of the world, values and the way of expressing ourselves. Milan Hrdlička distinguishes between three types of translations, namely literal, loose and an adequate translation. A literal translation strives for a mechanical reproduction of the original work, a loose translation is mainly inspired by the original and it aims at artistic paraphrase (17). Our goal is to create an adequate translation which respects the original with regard to the new reader and keeps the identity and qualities of the work.

First of all a translator should impeccably comprehend the sense and substance of the translated author and his work. As Georges Mounin mentions, knowledge of the vocabulary itself is not enough for a translation, as it needs to be complemented by the translator's awareness of notions, allusions and historical events mentioned in the text (215). Milan Hrdlička adds that a translator should take into consideration two main factors: the original text and the addressee (33). Determination of the addressee facilitates translation of the original text to suitable language register, using notions and phrases comprehensible for the target group. The language of the translation should therefore tailor its stylistic means not just with regard to the target addressee, but also the context and historical background. According to Jiří Levý every translator should know the default and target language (*Umění překladau* 21). He or she should incorporate an

adequate language register and artistic value of the original language without translating the text too literally.

Milan Hrdlička divides translation mistakes into three categories: source and target communication content, subjective factors and the piece of work itself as an original and a translation (11). Problems of translation are based on relations between the language of the original and translated work, content, form and the resulting value of the translation as well as of the original. A great difficulty arises when the translator confronts allusions to facts commonly known in the time and place of the original, but not known in the setting the translated text is intended for.

The practical end of this thesis seeks to create an adequate translation of two chapters of the original text by Danielle Teller. The target group of readers would compose older teenagers and adults, hence the language of the text is rather complicated and advanced. The challenging factor was the cultural background of the story and some of the English collocations and idioms which do not have any fixed Czech equivalent.

3.2 LEXICAL ASPECT

3.2.2 IDIOMS AND PROVERBS

Idioms and proverbs are a necessary part of everyday English. They are to be found in almost every language, but are troublesome for translation. According to Cambridge dictionary an idiom is a group of words in a fixed order that have a particular meaning that is different from the meanings of each word on its own. Where a word does not have a meaning on its own, but it is a part of complex unit, we translate the unit regardless of the meanings of its individual parts (Levý, “Úvod do teorie překladu” 39). On the one hand, the translator could use a similar Czech idiom, which is the most suitable solution. On the other hand, where there is no Czech equivalent, we try to come up with a word, phrase or a sentence which aptly summarizes the English expression.

Example:

“Wonderful! That is not a psalm **for the faint of heart.**”

„Skvěle! To rozhodně není žalm **pro slabochy.**”

For the faint of heart means lacking the courage to face something difficult or dangerous (Cambridge dictionary). This idiom is usually used in the phrase “not for the faint of heart”. I believe that there is no appropriate Czech idiom, therefore I translated it with a single word which summarizes the whole idiom.

Example:

My heart beat like a rabbit's.

Srdce mi bušilo jako o závod.

The countess **spared no expense** when it came to keeping our woodpile stocked.

Hraběnka **nedbala na peníze**, když šlo o to, abychom měli dostatek dřeva.

“Well, I’m not. Anyway, you are hardly **in a position to throw stones.**”

„No, ale nejsem. Zrovna ty **nemáš právo mě kritizovat.**”

The English phrase “a position to throw stones” invited two different translations, each valuable in its own right. If I were to use the analogical Czech idiom the sentence would be: “Nejprve by sis měl zamést před vlastním prahem.” Having considered this, I found a loosely periphrastic translation “zrovna ty nemáš právo mě kritizovat” more fitting in the context of the original text. Both translations denote that before criticizing or commenting on somebody else’s life you should look at your own.

3.2.3 CULTURAL REFERENCES

Not only cultural references, but also religious terminology is another significant and remarkable part of Danielle Teller’s book. She is originally from Canada, in 1994 she moved to America and has lived there ever since. The text consists of many English names, titles, geographical names, fairytale elements and religious references. The greatest challenge for every translator are words which are not to be found in the target language. Translator's adaptations affect mainly unique moments in the piece of work such as local allusions, proper, geographical names and the literary means of which formulation depends on social or cultural context (Levý, “Úvod do teorie překladu” 35).

3.2.3.1 PROPER NAMES AND TITLES

In almost every story there is a high number of characters, especially in a fairy tale. As Levý suggests proper names can be translated if they carry some kind of meaning. Especially proper names connected to cultural or national meaning should remain untranslated (*Úvod do teorie překladu* 36). I observed the same rule not to translate person's name which is in my opinion understandable and there is no need for translation as you can see in the example number one. In the third example I again followed Levý's advice and translated words which carry distinct semantic overtones. The English word "countess" has only one Czech equivalent "hraběnka". However, "Lady" with capital L describes any of various titled women in Great Britain, whereas "lady" with small l can be translated as "dáma, paní, slečna".

Example 1:

I studied the psalter and listened for **Fernan**'s step on the gravel.

Studovala jsem knihu žalmů a poslouchala, jestli neuslyším na štěrkové cestičce **Fernanovy** kroky.

"**Agnes**, I am glad to see that you are still here."

„**Agnes**, rád vidím, že tu pořád jsi."

Example 2:

I anticipated where **the countess** and Mary would sit in the evening, and I prepared a fire ahead of time.

Snažila jsem se předvídat, kdy spolu **hraběnka** a Mary budou večer jednat a vždy dopředu rozdělala oheň.

"I beg your pardon, **my lady**, but I cannot read."

„Promiňte, **má paní**, ale já neumím číst."

I brought it back to **Lady Wenslock**, and she nodded with satisfaction.

Přinesla jsem ji **lady Wenslock** a ona spokojeně kývla.

Example 3:

I was struck once again by **the abbess**'s small stature and icy fragility.

Znovu jsem byla překvapena drobnou postavou a křehkostí **Matky představené**.

She signed, then turned to **the prioress** and spoke irately.

Vzdychla, otočila se k **Sestře představené** a rozčileně s ní mluvila.

Both examples are religious titles which have more variants in the Czech language. "Abbess" is the superior of a convent and "prioress" a nun holding an office in her convent. I personally used Matka and Sestra představená which illustrate more vividly the relationship between them and the hierarchy in the church, instead of "abatyše" and "převorka" or "proboštka" which are rather confusing terms.

3.2.3.2 GEOGRAPHICAL AND PLACE NAMES

A geographical name is a proper noun applied to a natural, man-made or cultural feature on Earth. There are not many names of countries, lands, cities or natural landscapes present in the text. On the other hand the parts which I found most challenging were special parts of the house which can be summarily labelled as "place names". Some of the English words carry meaning which is identical in the Czech language as we can see in the example number one. However, in other two examples I was obliged to find a suitable Czech equivalent. The translations were based on the meaning and description of the word as well as the cultural and context suitability.

Example 1:

She came from **Avicford Manor** after that problem with the other servant.

Dívka, která pracuje pro lady Wenslock a přišla **z panství Avicford** po tom problému s předchozí služebnou.

Example 2:

"Go to the **solar** with the blue canopy and hunting tapestries.

„Jdi do **podkrovní komnaty** s modrými nebesy a loveckými tapisériemi.

The word "solar" defined by the Cambridge Dictionary exists only as an adjective with the meaning using the energy from the sun to produce electric power. As a noun the

word has become obsolete, but as such denotes a loft or upper chamber forming the private accommodation of the head of the household in a medieval hall. This definition gives us an image of the room and hence it is a fairy tale I used the word “komnata” as an adequate translation.

Example 3:

After nones, the sisters forewent their usual administrative meeting in **the chapter house** and met instead to sing.

Po bohoslužbě se sestry neodebraly do **hlavní síně** na své pravidelné schůzky, místo toho se tam sešly ke zpěvu.

Collin’s Dictionary defines a chapter house as a building or set of rooms in the grounds of a cathedral where the members of the clergy hold their meetings. That is understandable, but yet I was not able to find a Czech equivalent. In order to depict the visual image of the room I chose the periphrastic or even mildly hyperonymic phrase “hlavní síň”.

3.2.3.2.1 THE ROSE HOUSE

The most problematic geographical name was the notion “the Rose house” which depicts a special part of the abbey mentioned in the text. Knittlová suggests that one of the translation methods is a modulation which means an alteration of the point of view (19). In order to provide a fitting translation I used various translations which best suited the context. In my opinion the translation “Růžový dům” is inadequate and describes rather the colour of the house. I considered the other translation “Dům růží” as a much better solution, but I did not find any reference to roses. Therefore my final decision was to use the elliptical translation “dům” since there were no other houses which could be misleading for the reader.

Examples:

I tucked the parchment into my pocket and returned to **Rose House**.

Strčila jsem pergamen do kapy a vrátila se do **domu**.

I liked to kick the glinting powder in the air on my walk **to Rose House**, keeping my cold fingers tucked under my arms and thinking about the fires I would soon have crackling. Ráda jsem vykopávala ten lesknoucí se prášek do vzduchu při svých cestách **do hraběčína domu**.

Before returning to **Rose House**, I walked to the stream.

Ještě než jsem se vrátila do **domu**, došla jsem k potoku.

3.2.3.3 BOTANICAL TERMINOLOGY

There were two examples of plants which I translated in two different ways. The Czech equivalent for “hawkbit” is “máchelka srstnatá” which does not show much information for the Czech reader and I did not even know what it looked like. That was the reason I used different plant which share the same yellow colour and is known to every reader, namely “pampeliška” (dandelion). In the second case I used the Czech equivalent for “hogweed” which is “bolševník”. I am aware of the fact that this creates a minor polysemy, as there are two prominent species of hogweed with drastically different connotations. Bolševník obecný (*Heracleum sphondylium*) is a fairly popular ornamental plant found in flower stores. Bolševník velkolepý (*Heracleum mantegazzianum*), on the other hand, is a giant weed plant that colonizes arable lands and is mildly poisonous (i.e. not something one would use when tying a bouquet for a decoration). However, since the original choice of words (hogweed) allows for a word-for-word literal translation which is both accurate and idiomatic in Czech, the mild semantic ambiguity of the term “bolševník” seems to be a lesser of two evils.

Examples:

I found bright yellow **hawkbit** growing near the fishpond, and I mixed these with lacy **hogweed** to decorate the bedchambers.

Nedaleko jezírka jsem našla kvetoucí **pampelišky**, které jsem svázala s **bolševníkem** na výzdobu komnaty.

3.2.3.4 NAMES OF HOLIDAYS

All examples which contained names of holidays derive from the Christmas time. As the Merriam-Webster dictionary says: “Christmastide” is a term from Christian history

where Christmas lasts for twelve days, ends on the 5th of January and it is followed by the Epiphany season. As we use no such term in Czech I decided to leave it simple and translated this as “období Vánoc.” The second holiday “The Feast of the Epiphany” could be translated in various ways. Instead of using the most adequate translation “slavnost Zjevení / Narození Páně”, I found the translation “svátek Tří králů” more suitable and understandable to younger readers who are quite possibly intended as the target group of the text.

Examples:

During **Christmastide**, the nuns spent less time attending to their duties and more time in church.

V **období Vánoc** trávily sestry méně času plněním povinností a více času v kostele.

Music wreathed through all twelve days of Christmas, culminating in a service **on the Feast of the Epiphany**.

Hudba zněla celých dvanáct vánočních dní a vyvrcholila na **svátek Tří králů**.

3.2.3.5 NAMES OF MEALS

With these two examples I tried to express and depict the meaning, since there are no Czech equivalents to be found and the two foreign notions are customary used in Czech language. However, I was not sure if everyone who is not a professional cook would know what these notions mean, therefore I decided to translate the meaning. In this case Knittlová suggests to apply a method of equivalence, a term for usage of stylistic and structural means distinct from the original (19). “Frumenty” is a wheat pudding from the 18th century whose texture looks like a porridge, therefore I translated it as “pšeničná kaše”. The other challenging culinary term, “pottage”, is simply another name for a thick, rich soup or stew made by boiling vegetables or grains. In this particular case I decided to use only “polévka” since the second part of the sentence describes that the pottage is made from barley.

Examples:

The king sent venison from his hunting lodge, and of course there was mince pie and **frumenty** with cinnamon, nutmeg, and dried currants.

Král ze své lovecké chaty poslal zvěřinu a také byl samozřejmě koláč s mletým masem, **pšeničná kaše** se skořicí, muškátovým oříškem a hrozinkami.

I did not like to think of my sister cooking **pottage** over a meager fire, worried that the barley might not last the winter.

Nerada jsem myslela na svou sestru, jak vaří **polévku** nad skomírajícím ohněm a bojí se, že jim ječmen nevydrží celou zimu.

3.2.4 PSALMS

With the translation of psalms I took into consideration that there already exists more than one Czech translation. I did not intend to copy any of them, however, I found translation of psalms on my own extremely complicated. Therefore I based my translation on two different sources and followed the golden mean. First source used is *Bible kralická* although published in 2009, it is based on the original translation from 1613. As a second source I utilized an ecumenic translation of the Bible called *Bible: písmo svaté Starého a Nového zákona* and published in 1979. In the following part I always give examples of the two translations and the final product is a combination of my own translation as well.

Regarding the register of the target language and stylistic means I drew inspiration from the two acknowledged sources. The only problematic part were two notions such as “thy” and “ye” and the archaic present tense in words such as “taketh, dasheth, loveth, doth”. Oxford dictionary states that “thy” is an archaic or dialect form of your, therefore “thy little ones” are translated as “dítky tvé”. “Ye” on the other hand is a word meaning “you”, used when talking to more than one person. In the psalm 11:1 “How say ye to my soul” is translated as “Proč mi tedy říkáte”. According to Cambridge dictionary “doth” is a verb in third-person singular, simple present indicative form. All the verbs are in archaic third-person singular present form, only with a small change that instead of the ending -es or -s there is -eth or -th used.

Example 1 (Psalm 137:1, 2)

“By the rivers of Babylon, there we sat down, we wept, when we remembered Zion. We hanged our harps upon the willows.”

Bible kralická: „Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion. Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své.” (538)

Ecumenic translation: „U řek Babylonských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. Své citary jsme v té zemi zavěsili na topoly.” (575)

Final translation: „Při řekách Babylonských, tam jsme sedávali s pláčem, rozpomínajíce se na Sion. V té zemi jsme na vrbách zavěsili citary své.”

Example 2 (Psalm 137:9)

“Happy shall he be, that taketh and dasheth thy little ones against the stones.”

Bible kralická: „Blahoslavený, kdož pochyť dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.” (538)

Ecumenic translation: „Blaze tomu, kdo tvá nemluvňata uchopí a roztříští o skálu.” (575)

Final translation: „Blahoslavený buď, kdož dítky tvé vezme a o skálu je rozrazí.”

Example 3 (Psalm 11:1)

“In the Lord put I my trust. How say ye to my soul, flee as a bird to your mountain.”

Bible kralická: „V Hospodina doufám, kterakž tedy říkáte duši mé: Uleť s hory své *jako* ptáče?...” (477)

Ecumenic translation: „Utíkám se k Hospodinu, pročpak mi říkáte: „Jen si lítej, ptáče, po té *vaší* hoře!” (455)

Final translation: „V Hospodina vkládám svou důvěru. Proč mi tedy říkáte: Do hor svých, ptáčku, měl bys uletět?”

Example 4 (Psalm 11:6)

‘Upon the wicked he shall rain snares, fire and brimstone, and a horrible tempest: this shall be the portion of their cup.’

Bible kralická: „Dštíti bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch vichřice *bude* částka kalicha jejich.” (477)

Ecumenic translation: „Sešle na svévolníky déšť žhavého uhlí a hořící síry, jejich údělem se stane žhoucí vichr.” (456)

Final translation: „Na bezbožníky sešle deště řeřavého uhlí, ohně, síry a krutou vichřici, to vše bude jejich údělem.”

Example 5 (Psalm 11:7)

“For the righteous Lord loveth righteousness; his countenance doth behold the upright.”

Bible kralická: „Neb Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímného oči jeho patří.” (477)

Ecumenic translation: „Hospodin je spravedlivý, miluje vše, co je spravedlivé; jeho tvář pohlíží na přímého.” (456)

Final translation: „Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímných spočine jeho zrak.”

3.3 MORPHOLOGICAL AND SYNTACTICAL ASPECT

3.3.1 DEFINITENESS

English language is abundant in articles as opposed to Czech language. Articles are words that define a noun as specific or unspecific (Dušková 59). Use of the definite article *the* implies that the identity of the noun is known to the reader. The indefinite articles *a, an* indicate that the identity is unknown or that the noun is general. If there is a grammatical category in the source language which does not appear or appears in a modified way in the target language there is always a possibility to substitute the grammatical means with lexical ones (Knittlová 121). In many cases the translator is advised not to translate the articles, since it does not sound natural in Czech language and may affect the emphasis of the meaning.

Example 1:

“These are **the** words you spoke. Do you know this letter?” She pointed to **a** bulbous, richly colored rendering of **the** letter B encircled by gold filigree.

„To jsou slova, která jsi pronesla. Víš, co je tohle za písmeno?” Ukázala na baculaté, pestře zbarvené ztvárnění písmena P, které bylo obklopeno zlatým zdobením.

I stayed rooted to **the** bench, clutching **the** parchment in my lap, as the crunch of Fernan’s boots grew fainter.

Zůstala jsem přibitá k lavičce, tisknouc pergamen v klíně, než křupání Fernanových bot úplně utichlo.

Example 2:

“By?” “Yes, of course! By. And the next?” “The.” “Yes!” “Rivers.”	„Při?” „Ano, samozřejmě! Při. A to další?” „Řekách.”
---	--

In this part of the text Agnes is trying to read a section in the psalter and she goes word by word. It is an excellent example in which I had to leave out a part where she reads the word “the” and “yes”. The definite article does not have a meaning in Czech and “yes” alone does not make any sense.

3.3.2 NEGATION

Broadly speaking, the function of negation is basically the same in both English and Czech language, whereas the expression of negation is unlike. The distinction is not only in the devices through which negation is expressed, but mainly in the structure of a sentence (Dušková 336). Czech negation uses one particle *ne* which functions as a sentence and as a grammatical negation in a sentence. English, on the other hand, has two particles *no* and *not*. Particle *no* has a sentence function in an answer to a yes/no question. Whereas particle *not* negates a verb or another sentence element.

If we want to negate a verb in English we use the particle *not*, whereas in Czech we add a prefix *-ne*. As in the first example “I did **not** know” is translated as “**nevěděla** jsem”. Another type of English negation is by the particle *no* which we translate in Czech as a part of verb, noun or a particular word. Therefore in example number three “no new servant” is translated with the help of a negative pronoun such as “žádná nová služebná”. Czech language has the tendency to use so called double negation which is not that common in written English and is considered substandard and colloquial. Best example is in the sentence “the world could take nothing more”, we would not translate it as “život mi může vzít nic víc” and we use the double negation “nemůže vzít nic víc”, instead. However, another type of translation of negation is presented in the first and second example sentence. English verb, negative particle and noun in the sentence is translated

in Czech only as a negated verb. In cases such as “it would do no harm” translation is “neuškodilo by” or in the second case “she complains of no fever” is again translated as “nestěžuje si na horečku.”

Example 1:

I **did not** know whether she had any influence over my staying or leaving, but it would do **no harm** to have her on my side.

Nevěděla jsem, jestli může ovlivnit mé setrvání, ale určitě by **neuškodilo** mít ji na své straně.

Example 2:

“I am worried that she is ill, although she complains of **no** fever, nor cough, nor stomach trouble. She is more fatigued than she used to be.”

„Bojím se, že je nemocná, ačkoli si **nestěžuje** na horečku, kašel nebo bolení břicha. Vypadá vyčerpaněji než obvykle.”

Example 3:

Nobody told me to leave, and **no** new servant appeared.

Nikdo mi neřekl, abych odešla a **žádná** nová služebná se neobjevila.

3.3.3 “IT” AND “THERE” AS A SUBJECT

Anticipatory *it* in a sentence builds a special syntactical pattern with two variants of a subject. In the first one *it* is a customary subject with infinitive, gerund or subordinate clause in a post-verbal position (Dušková 352). An option without anticipatory *it* is possible too, for instance in the first example “It was hard to find words.” Which could be modified starting with the infinitive such as “To find words was hard.” *It* can substitute a position of a subject so that the customary English word order would not be compromised in sentences describing conditions and time references. From the semantic point of view it does not have a referent. These are sentence such as “It was cold. It was growing dark.” In Czech language there is a special term for this type of sentences called “věta jednočlenná”. Cleft sentences are very common and abundant in this particular text. They can emphasize all sentence elements except for the predicate and the nominal part of the predicate. The emphasized sentence element is forwarded and the rest of the

sentence continues after the conjunction “that”, for instance in a sentence “It is not enough that your soul is in mortal peril?”. Accordingly we translate cleft sentences as a main clause and subordinate clause connected by conjunction “že”.

Example 1:

“It wasn’t that! **It was hard to find words.**”

„Tím to není! **Bylo** jen těžké najít vhodná slova.”

Example 2:

It is not enough **that** your soul is in mortal peril?

Nestačí ti, že je tvá duše ve strašném nebezpečí?

It was not until the eleventh day before kalends of February **that** the prioress finally granted me an audience with Mother Elfilda.

Nebylo to dříve než jedenáct dní před prvním únorem, kdy mi Sestra představená domluvila audienci u Matky Elfildy.

It was true **that** I had grown rounder and that I had not felt well.

Byla pravda, že jsem se zaoblila a že jsem se poslední dobou necítila dobře.

Similarly to anticipatory *it*, *there* represents a subject which anticipates the true subject in post-verbal position (Dušková 353). This stands in direct contrast to anticipatory *it* which anticipates an infinitive or a subordinate clause most of the time. According to Dušková there exist five distinctive sentence types, with existential and existential-locative being the most common ones. Existential type of sentence is a sentence where the verb *be* can be substituted with the verb *exist*. As in the example number one “There were times when I hated him.” In this case a form without *there* is not possible. In Czech language *there* does not have a formal counterpart, sentences have only one subject and *there* usually occurs with a local adverb. Secondly, an existential-locative type of sentence has a compulsory adverbial, hence it indicates an existence of something in a specific place. The adverbial can stand at the beginning or at the end of a sentence without changing its syntactic-semantic structure. For instance a sentence “There is shelter close by” would be incomplete if we left out the adverbial.

Example 1:

There were times when I hated him, to be sure, for the part he played in my predicament.

Byly chvíle, kdy jsem ho nesnášela, především za to, že mě dostal do této složité situace.

There was no higher ruler, judge, or spiritual guide for the souls occupying the abbey's lands.

Kromě krále a biskupa nebylo vyššího panovníka, soudce nebo duchovního rádce pro obyvatele žijící na území opatství.

Example 2:

There was blood on the floor.

Na zemi byla krev.

There is shelter close by. We can wait out the worst of this torrent.

Nedaleko odsud je přístřešek. Můžeme tam přečkat ten nejhorší příval.

3.3.4 TRANSGRESSIVES

First of all, an English participle can be translated to Czech as a verbal adjective or a transgressive. Its form consists of a participle with the “-ing” ending and has the same formal system as a Czech transgressive, it distinguishes present or past tense and passive or active voice (Dušková 583). Present participles are common in both written and spoken English, whereas in Czech transgressive forms of verbs occur rarely and only in written form.

Czech transgressive serves to abridge a sentence and can be used only in sentences with unexpressed agent which is identical with the subject of the main clause (Dušková 583). Present transgressives depict two or more actions which take place at the same time. Considering the translation of English participles we have two options. According to Dušková Czech transgressives are nowadays obsolete and are mainly substituted by a subordinate clause (583). As we can see in the example number one, the present participle “removing” is translated as a verb in past tense “vyndal” creating a main clause with a coordinating conjunction *a*. In the second case the participle is translated as a verb also in the past tense forming a subordinate clause. Past transgressives with perfect aspect depict that one action happened before another. Its form is constituted by the verb in past

and the ending is left out and substituted with a new ending. Unfortunately, I could not find any past transgressives in the text.

Example 1:

“I shall give you a parchment,” he said, **removing** a sheet no bigger than my hand from his satchel.

„Dám ti kus pergamenu,” řekl a **vyndal** z brašny útržek velikosti mojí ruky.

One day, however, he appeared, **whistling** through his teeth and looking as carefree and handsome as ever.

Jednoho dne se však objevil, **hvízdal si** a vypadal u toho tak bezstarostně a krásně, jak ještě nikdy.”

Nevertheless, in examples number two and three I stuck to the literary translation into Czech language using transgressive form of the verbs. Present transgressive form of the verb with imperfect aspect depicts actions which take place simultaneously. Its form is constituted by the verb in present tense, third person and plural form by elimination of the ending. Verbs with the ending -ou take the ending -a for masculine, -ouc for feminine and neuter gender and -ouce for plural (Čechová 2006). As in example number two “I stayed rooted to the bench, clutching the parchment..” which can be translated as “Zůstala jsem přibitá k lavičce, tisknouc pergamen.” The subject of the sentence is *I* which stands for Agnes, therefore feminine ending -ouc to the verb *tisknout*. On the contrary, verbs which end with -í, take -ě/e for masculine, -íc for feminine and neuter gender and -íce for plural (Čechová 2006). Except for plural forms there were to be found all singular forms of the present transgressive. For instance “murmuring my name” in example 3a is translated as “šeptaje mé jméno” since the verb in third person, plural, present tense sounds *šeptají* with the ending -í. The subject of the action being he, therefore the transgressive takes the masculine ending -e. While the subject of the sentence in the example 3b is *I* as Agnes “Kneeling before the dais, I was closer to Mother Elfilda than I had been in months.”, hence the ending will be feminine *klekajíc*. In the last example neuter ending -íc is used and refers to the subject *the moon* “ozařujíc dlouhou řadu spáčů tajemným žlutým světlem.”

Example 2:

I stayed rooted to the bench, **clutching** the parchment in my lap, as the crunch of Fernan's boots grew fainter.

Zůstala jsem přibitá k lavičce, **tisknouc** pergamen v klíně, než křupání Fernanových bot úplně utichlo.

Example 3a:

I tried to sit up, but he leaned heavily on my chest, **murmuring** my name.

Zkoušela jsem si sednout, ale on na mě nalehl, **šeptaje** mé jméno.

"True enough," he said, **looking** at his coarse, mud-flecked cloak.

„To máš pravdu," odvětil, **dívaje** se na svůj hrubý, zablátěný plášť.

Example 3b:

Kneeling before the dais, I was closer to Mother Elfilda than I had been in months.

Klekajíc před stupínkem jsem byla Matce Elfildě nejbliže za poslední měsíce.

I did not move for a long time, **letting** the chill of the autumn breeze blow away the memory of his touch.

Nepohnula jsem se po dlouhou dobu, **nechajíc** chlad podzimního větříku odvád vzpomínku na jeho dotek.

I sat on a snow-covered bench, **waiting** for tears to blur the stars and set them swimming.

Seděla jsem na zasněžené lavičce **čekajíc** na to, až mi hvězdy ztratí v slzách a odplavou pryč.

Example 3c:

The moon rose nearly full that night and peered into the dorter, **illuminating** the long row of sleepers with eerie yellow light.

Tu noc byl skoro úplněk a měsíční svit pronikal do komnaty, **ozařujíc** dlouhou řadu spáčů tajemným žlutým světlem.

4 CONCLUSION

The aim of this bachelor thesis was to produce a theoretically grounded translation of several chapters from Danielle Teller's newly published book *All the Ever Afters - The Untold Story of Cinderella's Stepmother* and to analyze the translation with reference to the theoretical literature that had informed the process. Due to the length of the respective chapters and the spatial limitations of the recommended BA thesis format, only two chapters were translated, the ones which arguably feature the most meaningful and challenging parts of the text for the further analysis. The whole bachelor thesis consists of a practical and a theoretical part. The practical part is a side-to-side translation of the original English chapters into Czech language. The purpose of the theoretical part, which is based on various publications and source books, was to highlight diverse translation challenges which the translator has to overcome. The translation and theoretical research taught me that knowing the target language was not sufficient for an adequate translation. Many other factors enter into the creative process and the translator is expected to know the background information, context, the stylistic and literary properties of the text. The theoretical part is constituted by two main categories, namely the lexical aspect, complemented with the morphological and syntactical aspect of the text. The extensively covered lexical aspect of translating deals with idioms and proverbs, cultural references, proper names, geographical and place names, names of holidays, meals and psalms. The morphological and syntactical part covers definiteness, negation, the usage of "it" and "there" as a subject and mainly transgressive forms of verbs.

All in all, I found the text very challenging not only for its lexical aspect, but also for the selected language register and stylistic values of the text. I spent most of my time searching for the perfect equivalents in Czech concerning words and expressions with some kind of a cultural reference. Most atypical parts of this modern text were extracts containing citations from the Bible and psalms. With the support of secondary sources I tried to create the most suitable translations and compare methods various authors and translators suggested. However, the transition between English and Czech word order in the morphological and syntactical part turned out to be a very challenging task, along with the analysis of transgressive verb forms.

Owing to the broad examination of the theory of translation I was able to comprehend the basic rules of translation, the complexity of the translation itself and the wide range of methods used by other translators. On the whole, I hope that I faithfully

retained the meaning of the text as well as its literary and stylistic properties and that my translation is understandable and enjoyable to all Czech readers.

5 WORKS CITED

Bible svatá: písmo svaté Starého a Nového zákona: podle posledního vydání kralického z roku 1613. 3. vyd. v ČBS. Praha: Česká biblická společnost, 2009. Print.

Bible: písmo svaté Starého a Nového zákona: ekumenický překlad. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1979. Print.

Čechová, Marie et al. *Čeština - řeč a jazyk.* 3., rozšířené a upravené vydání. Praha: SPN-pedagogické nakladatelství, 2011. Print.

Dušková, Libuše et al. *Mluvnice současné angličtiny na pozadí češtiny.* Academia, 2012. Print.

Filípec, Josef. *Česká synonyma z hlediska stylistiky a lexikologie: (příspěvek k poznání systému v slovní zásobě).* Praha: Nakladatelství Československé akademie věd, 1961. Print.

Hrdlička, Milan. *Literární překlad a komunikace.* Praha: ISV nakladatelství, 2003. Print.

Levý, Jiří. *Umění překladu.* Čtvrté, upravené vydání. Praha: Apostrof, 2012. Print.

Levý, Jiří. *Úvod do teorie překladu.* Praha: Státní pedagogické nakladatelství (SPN), 1958. Print.

Mounin, Georges. *Teoretické problémy překladu.* Praha: Karolinum, 1999. Print.

Teller, Danielle. *All the Ever Afters - The Untold Story of Cinderella's Stepmother.* New York, NY: William Morrow, 2018. Kindle edition.

INTERNET SOURCES

Cambridge dictionary, dictionary.cambridge.org. Accessed 29 March. 2019.

Collin's dictionary, www.collinsdictionary.com. Accessed 29 March. 2019.

Merriam-Webster Learner's Dictionary, www.learnersdictionary.com. Accessed 29 March. 2019.

“Přechodníky” *Internetová jazyková příručka UJC CAS*, prirucka.ujc.cas.cz/?id=590. Accessed 29 March. 2019.

Note: All the listed sources originally written in Czech were translated and paraphrased by the author of this thesis.